demà

LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONÀRIA — PAÏSOS CATALANS, 23 d'ABRIL 1991

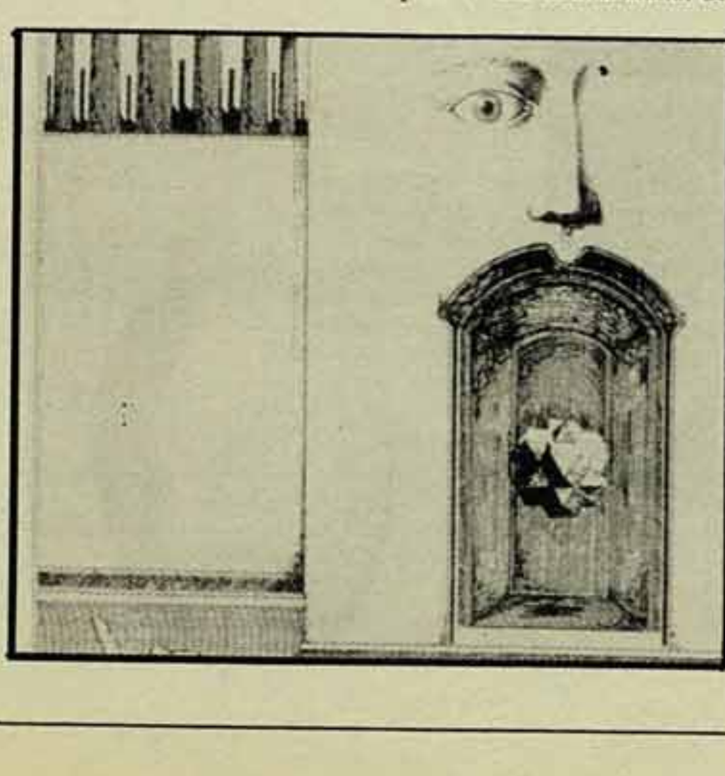

SOM PAÏSOS CATALANS

De tant en tant, recordem que els PPCC tenim una història força comuna. L'Estat ha aconseguit, al llarg de més de 200 anys d'opressió, la important victòria de la bifurcació, en part, dels camins. Però no ha guanyat definitivament. El 25 d'abril recordem que al País Valencià van guanyar els mateixos que pocs anys després ho tornaven a fer al Principat: els Borbons i ''Espanya''. Cal seguir-ho recordant, cal seguir resistint: som una nació i som Països Catalans.

La falca.

El dimecres 17 d'abril hi havia convocada una manifestació a Barcelona. El motiu: el dret a l'avortament lliure. Motius n'hi havia: el govern, els jutges, els bisbes i els metges havien revifat, poques setmanes abans, el tema. Però passarem per sobre dels motius. El dimecres 17 d'abril va ploure molt a Barcelona. A les 19'30, els voltants de la font de Canaletes estaven força deserts: només una dotzena de paraigües. Mitja hora més tard ja hi havia més paraigües, més pluja i més gent sota les paraigües i la pluja. Poca gent? Sí, 100 ó 200 persones. I quan més anava, més plovia.

Les 100 ó 200 persones van posar-se a caminar, després d'algunes fotos i d'algunes entrevistes a representants de la Coordinadora Feminista. Van avançar, si fa o no fa, uns 200 metres. Allà mateix, una mica abans del Pla del Liceu, i quan tothom estava mullat de forma generosa, es va decidir acabar la manifestació. Aquestes 100 ó 200 persones eren un símbol de les coses que passen avui en dia. El símbol, tan grapejat, de la voluntat. De la voluntat d'una minoria de dir i expressar públicament el que pensa d'algunes de les moltes injustícies del poder. El dia, l'hora, el clima... ho van posar difícil. La dignitat va vèncer aquestes dificultats. Algun cínic potser va dir: ''poca gent i massa soroll''. Algun reaccionari: ''poques avortistes''. La gent resistent (resistir: aquest és un plaer que no ens el pot treure ningú) diria: ''bona gent''. I, sobre tot, necessària i útil. En qualsevol cas, gent digna.

A dins:

Editorial
Quan el mal ve d'Almansa. El 25 d'abril es celebra la Diada del País Valencià. (pàg. 3)

Països Catalans
Les Raons convergents sobre la Conselleria del Medi Ambient són convincents? (pàg. 4)
En el dia del Llibre, una reflexió sobre l'edició en català (pàg. 5)

Sense fronteres
Al Kurdistan pinten bastos. Una entrevista amb Hushyar Mariwan, del Front Nacional Kurd de l'Iraq (pàgs. 6 i 7)
Després de la guerra del Golf, una anàlisi sobre la situació econòmica mundial (pàgs. 8 i 13)

Especial 23 d'abril
Suplement conjunt ''Revolta'' ''Demà''. Una entrevista amb l'Ignasi Alvarez i la Fina Rubio sobre la propera unificació (pàgs. 9 a 12)

Moviment obrer
El procés de legalització del corrent d'esquerra sindical en el sí de CCOO (pàg. 14)
Referèndum a SEAT: Perd la conciliació. Una entrevista amb l'Antonio Gil
Temoinsa, una lluita d'eventuals (pàg. 15)

Dones
La llei d'avortament del PSOE en un cul de sac (pàg. 16)

Joves
La insubmissió: l'increment de la resposta (pàg. 17)

Mots
Masclistes recuperables?
Tots som violadors? Una proposta de debat (pàg. 18)

Altres
Futbol és Futbol (pàg. 19)

Darrera
Per la ILP contra les nuclears: cal seguir recollint signatures (pàg. 20)

Nº 72 Any XV
100 ptes./ 5 f.f.

Fira de Barberà: Emigració i Catalunya

El dia 25 d'abril s'obrirà el recinte firal de Barberà del Vallès. És una de les concentracions humanes més nombroses de Catalunya. L'any passat hi varen passar més de dos milions de persones. La fira d'Abril és, sens dubte, la gran trobada anual dels andalusos a Catalunya. Per a uns és una festa més i per a d'altres és el constant interrogant sobre la seva particular visió de la integració de l'immigració a Catalunya.

Quan fa nou anys la "Federación de Entidades Andaluzas en Catalunya" va decidir d'organitzar la Fira a l'explanada de Barberà, pocs s'esperaven que tingués tant d'èxit i que provoqués certa preocupació i debat en alguns sectors de la societat catalana.

Una part important dels assistents són el milió d'andalusos que resideixen a Catalunya, però en els darrers anys són cada cop més els catalans d'origen que s'acosten a la Fira, encara que molts d'ells ho facin perquè han comprovat que també és un bon negoci i un mercat electoral.

La Fira de Barberà és un fenomen cultural català? És un exponent de la cultura andalusa o dels emigrats andalusos a Catalunya? És un acte de melangia? Segurament les noves generacions estan introduint de manera natural un mestissatge, nous elements que la faran igual de rica, però que no s'assemblarà gens a la Fira de Sevilla.

Però independentment de les definicions sobre la Fira de Barberà del Vallès i les idees dels seus participants sobre Catalunya, el que cal és veure per què en determinats moments i àmbits s'han obert discussions sobre la integració dels immigrants, agafant entre altres exemples el tema de la Fira. El primer que s'ha de dir és que la paraula "integració" s'ha manipulat de tal manera que reflecteix els diversos conceptes que tenen persones o col.lectius sobre Catalunya i que moltes vegades acaba donant una visió abstracta de la realitat catalana. Entre altres coses es tracta de veure si s'aprofita l'organització i el marc de la Fira per defensar un projecte polític que intenti dividir la societat catalana o contrarrestar les reivindicacions que parlen d'una sola comunitat.

La celebració de la Fira de Barberà és una iniciativa legítima, s'estigui o no d'acord amb els seus organitzadors. Recordar i viure tradicions d'origen, cal defensar-ho com una cosa positiva. Tot i així és comprensible que hagin existit recels.

Cal recordar que sota el franquisme hi va haver l'intent conscient d'uniformar-ho tot sota un únic patró cultural, d'esborrar tots els aspectes de la llengua, la cultura i les tradicions de Catalunya. Però avui cal plantejar-se la Fira de Barberà més com un repte que com una provocació.

demà

Edita:
LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONÀRIA
Quarta Internacional

Dip. Leg. Nº B-7328-1977
Imprimeix: Publiagraf
Redacció i Administració:
C/ Aribau, 16, pral, 2ª
-08011-Barcelona

Ens trobareu a:

Barcelona: Aribau, 16-pral-2ª -08011-
Tel. 302 60 90
València: Pelai, 21, 1-1 -46007-
Tel. 351 69 50
Perpinyà: Aragó, 27 -66000-
Illes: San joan, 4 Biniali

BUTLLETA DE SUBSCRICIÓ

Nom ______________________
Adreça ______________________
Població ______________ c.p ______

☐ demà+COMBATE(anual): 2.500 ptes.
☐ demà+COMBATE+INPRECOR: 5.000 ptes.
☐ INPRECOR(anual): 2.500 ptes.

Pagament:
☐ taló al portador
☐ gir postal

El Comitè Olímpic Català

La gent d'aquesta casa no és gaire partidària de les Olimpíades, en la mesura que no ens agrada la confrontació i la competició entre persones o països, encara que sigui sota la tapadora de l'esport, i menys encara, que s'hi barregi el negoci i l'especulació a tots els nivells amb una activitat tan important com l'esportiva. Però malgrat la nostra voluntat, les Olimpíades s'acosten i sembla difícil de defugir-ne. I Jocs Olímpics són sinònim de banderes i himnes, de símbols nacionals. I el nostre pobre poble no podrà veure desfilar la seva gent sota la seva pròpia bandera ni sentir el seu propi himne a l'estadi. Tot això es pensa fer en espanyol.

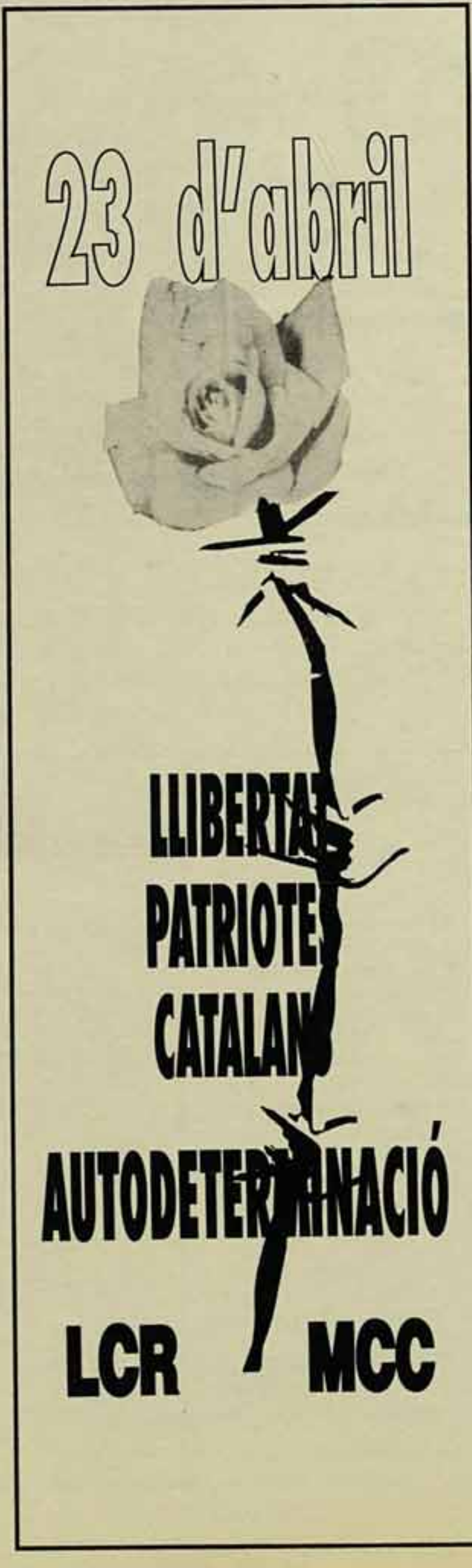
No és, doncs, d'estranyar que hi hagi gent que s'ha mogut per constituir un Comitè Olímpic Català, al mateix nivell que l'espanyol o d'altres, i que lluitin pel seu reconeixement internacional. Tot això no resulta massa fàcil. Un Comitè Olímpic nacional necessita del suport de les federacions, i no resulta massa difícil de pensar com deu ser el món federatiu de l'esport a casa nostra, controlat per les subvencions de l'estat i pel conjunt d'interessos econòmics que es mouen al voltant de l'esport. Tot i així, i malgrat que el president del COC sigui un antic conseller de la Generalitat pujoliniana i que tot plegat no ens faci massa peça, cal veure, si més no amb simpatia, la seva iniciativa.

Mentre l'esport continuï essent el que és avui, ¿per què Catalunya no pot ser-hi present com els altres països?

Així, doncs, caldrà desitjar força sort al COC i a veure si més gent arreu del món s'assabenta que som una nació.

Us volem aquí

Les festes són una bona ocasió per recordar que no tothom en pot gaudir, que hi ha gent que resta empresonada i lluny del seu país per haver lluitat en defensa de les seves llibertats. Aquesta tasca de recordar i explicar que no hi és tothom, que manquen els presos i preses, és una tradició conreada pel moviment de solidaritat al llarg de molts anys. El dia de Sant Jordi, com a festa nacional que és, ha vingut essent una de les dates més assenyalades dins d'aquesta trajectòria. Una trajectòria a la qual hem donat continuïtat aquest any. Malauradament, i degut als problemes que travessen l'independentisme, a les divisions i actituds sectàries que hem viscut en els darrers temps - i de les quals hem parlat diverses vegades al "demà"-, aquest cop no ha estat possible la convocatòria d'una acció unitària, de manera que la tradicional manifestació del vespre ha estat convocada per separat per les diverses forces. Sens dubte és la pitjor forma de fer front a l'ofensiva repressiva que estem patint en els últims temps, amb nous judicis i l'empitjorament de les condicions a les presons. Per la nostra part, seguirem treballant per l'establiment d'un marc antirrepressiu veritablement unitari, que no exclogui ningú i que defensi el conjunt de presos i preses. I, en qualsevol cas, les dificultats actuals no seran un obstacle perquè lluitem per fer realitat l'objectiu que expressem quan diem: us volem aquí. I lliures.

25 d'abril: quan el mal ve d'Almansa...

Solament el sector radical del moviment nacional commemorarà al carrer, en manifestacions o concentracions separades (Catalunya Lliure, amb una manifestació a Xàtiva; i la Crida, amb una concentració a València a la que també donen suport el MCPV i la Lliga) la desfeta dels valencians en Almansa, el 1707.

Els altres estan en una altra cosa. Potser preocupats per les eleccions que ja s'acosten. Durant molts anys, la majoria del nacionalisme polític valencià s'ha dedicat a jugar a la pressió parlamentària al PSOE, a encarrilar el moviment per la via de l'acceptació de la Constitució i de l'Estatut. Generaven, també, il.lusions en torn a la idea de que una presència parlamentària del nacionalisme podria anar forçant expressions de sobirania d'eixes institucions i aconseguir, si més no, avançar cap a la normalització.

Les picabaralles al si d'UPV, i les disputes d'UPV amb Esquerra Unida, que tracta per tots els mitjans de donar-se un vernís nacionalista que ni tan sols arriba a cobrir una superfície d'aspecte no massa agradós, també la timidesa de tots dos quan es tracta de donar resposta a les agressions, com ara la prohibició de l'Amadeu Fabregat d'utilitzar paraules "catalanes" en la RTVV, o la utilització abusiva del castellà en la TVV, o les campanyes demagògiques de la Generalitat pel que fa a l'ús de la llengua... han estat les notes dominants d'una política que pot presentar avui un balanç ben pobre d'aquests anys de "parlamentarisme" del moviment.

És cert que trobar el camí de la redreça no és fàcil. Les pròpies contradiccions existents al si dels valencians sobre la seua nacionalitat, el nacionalisme espanyol del PSOE i la dreta, la consolidació d'Unió Valenciana -al menys a la ciutat de València-, el tall real que hi ha entre la societat valenciana i els sectors més radicals del nacionalisme, tots aquests factors compliquen el camí d'unir forces per a empentejar la mobilització popular per les nostres coses, encara que siguin simples, com ara la defensa de la llengua.

Malgrat tot, les poques conquestes que hem obtingut en el terreny de la normalització dels rètols, als telèfons, a correus, als autobusos, a la Renfe, a l'ensenyament o en els aspectes culturals, es deuen a la mobilització decidida de la Crida, o a la pressió social d'Acció Cultural, o a les accions dels pares, alumnes i professors a través dels sindicats o d'altres organitzacions.

I la situació del català al País Valencià no és desesperada gràcies als milers de valencians i valencianes que fan d'ell el vehicle únic o principal de comunicació, que parlen en valencià als seus fills i filles. La llengua no desapareixerà mentre hi haja persones que la parlen i que l'estimen.

El Borbó Felip V, amb el Decret de Nova Planta, va eliminar les institucions polítiques i la legislació pròpia dels valencians. Més de 200 anys d'opressió i d'acció desnacionalitzadora de l'Estat espanyol han de pesar per necessitat.

No tenim cap empeny en commemorar desfetes, si no és per expressar la nostra voluntat de sobirania, i l'estima de la nostra terra i de la nostra llengua. També per refermar la nostra identitat com a poble, i per reivindicar l'autodeterminació.

Deia un valencià: "Si l'oratge es gira/ en mal dels maulets/ vindran altres dies/ que bufe bon vent".

Simplement això.

Conselleria de Medi Ambient

Raons convergents o convincents?

El Parlament de Catalunya, a proposta del partit en el govern de la Generalitat, va aprovar la creació d'una Conselleria de Medi Ambient. Aquesta és la primera que té una comunitat autònoma a tot l'estat

El President ja té un nou conseller

A banda dels altres governs autonòmics, l'executiu espanyol és actualment l'únic de la CEE que no té un departament d'aquestes característiques.

L'aprovació s'ha dut per tràmit d'urgència. Si curt ha estat el procés, llargues han estat les tensions interdepartamentals per veure quines transferències calia cedir a la nova conselleria. Fruit d'aquestes tensions ha estat que en el mateix debat parlamentari i en la publicació en el DOG de 27 de març, no s'especifiquin quines seran les seves atribucions. Més tard, el Consell Executiu, ha concretat algunes d'elles.

Raons convergents

La trajectòria de CiU en el govern té algunes característiques, que poden donar llum al perquè d'aquest fet.

La seva gestió i política manté una visió pragmàtica molt important, lligada a la defensa d'una economia "competitiva i modernitzada". I dins d'aquest projecte, una societat civil amb "iniciativa individual", amb incidència i control de la xarxa associativa.

Dins d'aquestes característiques, podem trobar alguns motius:

1. El sistema productiu està en ple procés de transformació, noves tecnologies, més netes i que estalviïn energia. El govern de la Generalitat és prou conscient d'aquest procés de canvi que s'està donant al món i concretament a Europa, vinculat a les directives de la CEE i els plans concrets (FEDER...). Si vol, com diu en el seu document de re-catalanització, ser "centre de gravetat del sud de la CEE", li cal una transformació molt ràpida.

Per això, i encara que el criteri ara per ara majoritari dels empresaris sigui "qui contamina paga", Convergència sap que és millor una transformació del procés productiu per tal de fer empreses menys contaminants i estalviadores d'energia.

Fomenta la cogeneració ja que serveix per a estalviar energia i ajuda a reduir els costos de producció i, en conseqüència, a augmentar els beneficis. Això no exclou, concretament per mitjà de la Junta de Residus, dur plans per subvencionar a les empreses que contaminen.

2. Per ser una societat competitiva, cal una bona xarxa de comunicacions. Els objectius d'infrastructura són l'ampliació del port, l'aeroport i l'extensió de l'ample de via a tots els ferrocarrils de Catalunya, i també la busca desesperada de l'entrada per Catalunya del TAV.

3. Consideren, encertadament, que alguns sectors socials importants es poden sentir atrets pels plantejaments que es realitzin des de les institucions oficials. Tal com succeeix, per exemple, a Benestar Social i Promoció de la Dona, evitant el ressò dels plantejaments ecologistes, ja que des de les institucions "es fa el que es pot" amb criteris "modernistes". Dins aquesta línia pot cabre la idea de crear una brigada dels Mossos d'Esquadra dedicada al delicte ecològic. És el cas de la campanya iniciada per Unió Democràtica de Catalunya, segons la qual cal "impulsar la consciència ecologista" amb el lema "Encara hi som a temps".

4. La possibilitat bastant segura d'avançar les eleccions autonòmiques a Octubre o Novembre en funció dels resultats municipals. I el fet de tenir una Conselleria sigui bastant aprofitable electoralment. A més, pot ajudar a mitigar l'espuma clavada amb el conflicte més fort que ha mantingut Convergència i que ha afectat la seva base electoral, el pla de residus industrials.

5. L'anunci fet pel PSOE d'un pacte mediambiental amb la participació d'empresaris i ecologistes. Per determinar una política on especifiquen que cal "una clara aceptación por parte de los agentes económicos y sociales" i ja anuncien que "tendrá un impacto social para el trabajador y supondrá un incremento de los precios" com "la pérdida de puestos de trabajo". Tot això lligat a "quitar sus banderas a los ecologistas o hacer esfuerzos para llegar a acuerdos con ellos, porque cada vez representan más votos".

En definitiva, un projecte que inclourà: una reestructuració productiva, relacionada amb una política territorial i urbanística, i algunes modificacions respecte al delicte ecològic.

6. Seria absurd obviar el criteri merament pragmàtic. La concentració de funcions permet una gestió més funcional i un millor control per part del Departament de la Presidència i del mateix Pujol. Encara que, ara per ara, degut a la limitació de funcions traspassades per les altres conselleries, aquest criteri pragmàtic es veurà minvat.

8 d'abril: Sant Edesio i Santa Màxima màrtirs

El passat 8 d'abril es va incorporar el nou Conseller al govern de la Generalitat. Les paraules "emotives" de presentació del president estableixen amb claredat els indicadors de les intencionalitats de CiU. El medi ambient, diu Pujol, és una de les tasques més difícils i conflictives que tenia plantejades no solament la Generalitat, "sinó tot el país". Afirma que les agressions "incontrolades" suposen "un fre al desenvolupament i perjudiquen la competitivitat del país". Pujol considera que el Departament ha de fer front a la creixent amenaça de degradació de l'entorn i la conseqüent pèrdua de qualitat de vida i destrucció dels recursos naturals. També a la creixent sensibilització de la societat. Una de les qüestions, segueix dient, més decisives del Departament és que haurà de "reconduir" les contradiccions. Per exemple: que la població demani carreteres o abocadors, però lluny de casa seva. També i referint-se al Pla de residus, diu "no crec que hi hagués falles tècniques, però sí insuficiència d'informació", "serà necessari reconduir l'actuació de la Generalitat en aquest sentit".

Per últim, canta una lloança del nou Conseller pel que fa a la seva "capacitat de tracte humà i comprensió". Alaba també "la capacitat negociadora en la construcció del Túnel de Vallvidrera, o en la portada d'aigua del Riu Ebre al camp de Tarragona".

Per dur endavant aquesta Conselleria han pensat en l'Albert Vilalta, fins ara President dels Ferrocarrils de la Generalitat i de Túnels del Tibidabo SA. Com indica el Martínez Alier en una tribuna a "El País": "és un regal pel moviment ecologista, un enemic clar, impulsor d'autopistes i trens de gran velocitat, constructor del trasvasament de l'Ebre."

Aquesta Conselleria, com també indica Martínez Alier, pot ser més "un departament cosmètic tant per l'absència de competències estatutàries en matèria d'energia nuclear (per exemple) com per la pròpia línia política industrialista i urbanitzadora del President de la Generalitat, semblant a la propugnada pels socialistes".

No està mancat de raó. Cal veure, per exemple, com ara fa pocs mesos es va aprovar la reducció del Parc d'Aigüestortes per fer terreny urbanitzable, i com els projectes d'obres públiques, per posar un altre exemple, es porten a l'empresa privada, deixant els funcionaris amb les mans creuades i rebutjant la realització d'estudis d'impacte com ha estat el cas de l'autopista del Garraf, que trenca pel mig el Parc natural. Continua així el Conseller Molins la trajectòria del seu avi amb els negocis del ciment aluminós, o del mateix Prenafeta amb empreses contaminants de rius.

Una Conselleria per seguir amb el model de desenvolupament sense tenir en compte els interessos mediambientals. Aquestes són les raons convergents.

Motius convincents

El desembre passat, 43 entitats proteccionistes i ecologistes varen enviar un escrit al President Pujol on s'exposaven a trets generals algunes de les preocupacions per la situació a Catalunya del medi ambient. Es plantejava la necessitat de crear una Conselleria per evitar la dispersió de competències i la descoordinació existent entre els diferents departaments.

La creació d'aquesta Conselleria entra dins de les demandes dels col.lectius ecologistes i hauria de permetre realitzar els diversos plantejaments que fem amb un interlocutor clar i concret.

La veritat és que seguiran duen a terme la mateixa política amb millors mitjans. I encara més, amb la falsa imatge ecològica de preocupació per l'entorn. Al mateix temps, si el fet ecològic ja centrava l'atenció política i electoral de molts partits, ara tindrà una dimensió més gran.

Davant de tot això, als ecologistes se'ns planteja la necessitat de dur a terme un treball reflexiu i pràctic en comú perquè tingui resultats i ressonància. I anar desenvolupant una visió comuna i alternativa al model de desenvolupament, falsament ecològic.

El govern ha aprovat el traspàs al nou departament de l'antiga direcció general de Medi Ambient, així com les competències de protecció de l'ambient atmosfèric, el control dels focus contaminants, residus industrials, aigües residuals, qualitat d'aigües, actuacions extractives, la Junta de residus, la Junta de Sanejament i el control de la contaminació agrícola i ramadera. Mantenint-se moltes de les competències de Política Territorial i Urbanisme, Agricultura, Pesca i Ramaderia, Indústria i Energia, en els mateixos departaments que fins ara.

Albert Vilalta ja ha anunciat quins seran els seus eixos de treball: descontaminació de les àrees degradades, el foment de la participació del ciutadà, la prevenció (l'eliminació de contaminants i la potenciació de productes ecològics) i la conservació de la natura. Considera necessari aprofundir la legislació a causa de l'homologació progressiva a la CEE

Si clars són els plantejaments de CiU, al meu entendre hem de poder avançar algunes idees de treball:

1.L'elaboració per part de la Conselleria d'un estudi (cartogràfic) ambiental, el màxim de detallat i concret pel que fa a la situació de la degradació mediambiental. Senyalant les mesures més urgents i el pla concret de solucions a dur a terme.

2.Elaboració d'una llei de medi ambient, vinculada a un debat sobre el model a desenvolupar.

3.Promoció de les energies renovables als diferents nivells (habitatges, hospitals, escoles, indústries, agricultura...).

4.Descentralització de les decisions polítiques i administratives a l'àmbit local, comarcal...

5.Participació de la societat civil en la presa de decisions (estudis d'impacte, referèndums...) i control i seguiment de les mateixes amb la participació d'entitats ciutadanes, sindicats... i col.lectius ecologistes.

I també les moltes qüestions concretes que deterioren el medi ambient i que no donem abast per aturar-les. Des del pla de residus industrials i urbans, a la contaminació de les ciutats, o dels rius. O bé els parcs naturals, o la construcció desaforada de parcs de golf... i no ens queda més remei que fer front a totes elles.

Volem encaminar-nos cap a un model energètic alternatiu, divers en les fonts, estalviador en els usos, descentralitzat en l'espai, participatiu i democràtic en la seva organització social, decidit i gestionat sobiranament a cada nació, i basat en els recursos renovables i les tecnologies dolces que poden sustentar un benestar real en harmonia amb l'entorn.

Aquestes o d'altres propostes de treball les hem de posar damunt la taula si volem intentar canviar el model de desenvolupament i destrucció que cada dia ens van imposant. No tinc un altre idea que, a més d'aprofundir en el treball concret de cada col.lectiu, comencem a caminar junts.

No us semblen motius convincents?

Ferran Camps

Llibres, llibres, llibres,...

L'edició en català

Quan arriba Sant Jordi, la tradició fa que es celebri la primavera omplint carrers i places del país d'un producte exòtic. D'un conjunt de fulles de paper, plenes de lletres ordenades, relligades amb unes tapes més o menys dures: els llibres.

Durant tot un any, aquests estris inclassificables, resten absents de la preocupació de la majoria de les persones, fora dels aparells escolars. Únicament un grapat de gent lletraferida, segueix de prop el món al.lucinant de la producció editorial. Menys persones encara estan interessades en aquesta mena de planta d'hivernacle anomenada llibre en català. Publiquem aquí algunes reflexions sobre la situació de l'edició de llibres en la nostra àrea lingüística.

Una producció desequilibrada

Any rera any, pot observar-se, tot fullejant els catàlegs de les diverses empreses editorials, el desequilibri profund que existeix en la producció editorial en la nostra llengua. Tots els temes relacionats amb les ciències aplicades de qualsevol branca, resulten inexistents. La química, la informàtica, la medicina (més enllà dels fulletons divulgatius) o la matemàtica, per citar només alguns exemples, són espais buits. En el terreny del pensament o de les ciències socials, la paralització resulta evident. La desaparició de l'editorial Laia, que en la col.lecció de "textos filosòfics" editava algunes de les obres clàssiques, o la congelació de diverses col.leccions d'"edicions 62", en són també tristos exemples. L'edició catalana del Capital, l'obra emblemàtica d'en Marx, tot just acaba de ser publicada íntegrament, i els diversos pensadors moderns resten absents del nostre camp cultural. La política o l'assaig només apareixen en els catàlegs en períodes preelectorals, en uns llibres concebuts més com a simples pamflets de propaganda, que no pas com a reflexions de més o menys profunditat. Molt de tant en tant, "El Llamp", o "la Magrana" o "3 i 4", produeixen algun llibre d'interès en aquest terreny, però seria força difícil de trobar, per citar tres coses, algun material sobre Nicaragua, sobre el Golf Pèrsic o la crisi de l'anomenat "socialisme real", per no parlar del feminisme.

Però no és únicament en els temes seriosos. En el camp de la narrativa, la literatura fantàstica, que seguint les passes d'en Tolkien, aconsegueix una certa difusió en castellà o en anglès, no existeix pràcticament en català, com tampoc els llibres romàntics a l'estil dels de la Victòria Holt, continuadors de la tradició folletinesca.

I, així, parlant de les mancances, podríem fer una llista més interminable que la famosa història d'en Michael Ende.

Una cultura de recepta

Malgrat aquesta realitat, els indicadors oficials que proporcionen tant les associacions d'editors com la pròpia Conselleria de Cultura, són força optimistes. Any rera any les xifres de títols editats creixen. Però aquesta és una realitat enganyosa. En les estadístiques de títols publicats hi entra de tot: des dels fulletons de les diverses administracions (que produeixen força paper), fins els llibres de text obligatoris als centres d'ensenyament, que són renovats regularment per millorar-ne la seva venda, que no deixa de ser forçada. Les xifres reals de les tirades o, més encara, de les vendes de llibres en català, són guardades a pany i clau. Tot i així, no resulta difícil descobrir que la tirada mitjana d'una obra de narrativa es situa entre els 2.000 ó 3.000 exemplars, a un nivell similar al de finals dels anys 60. L'assortiment de llibres a les biblioteques públiques del nostre país resulta una mica superior al terç d'exemplar per habitant, la més baixa d'Europa i de bona part d'Africa. Però d'aquest fons present a les biblioteques, no més del 10% està format per llibres en català.

Tot i així, alguns editors continuen vivint i no tanquen tantes llibreries con caldria esperar. Però uns i altres sobreviuen essencialment d'allò que els professionals anomenen "vendes amb recepta", és a dir, de la venda de llibres de lectura obligatòria en el conjunt dels sistema escolar. De fet, si be en els darrers anys hi ha hagut un cert creixement de la utilització del llibre i de la lectura obligatòria en les escoles i instituts, també és cert que el nombre de persones habitualment lectores roman en una situació d'estancament a la baixa. Cada vegada més, i malgrat l'existència d'un cert prestigi social, el llibre esdevé un objecte lligat a l'escolarització. Quan l'etapa escolar finalitza, s'acaba també la lectura. I, sense un suport escrit, resulta difícil la possibilitat de sobreviure d'una llengua i d'una cultura, sobre tot quan el castellà i l'anglès són les reines dels mitjans audiovisuals i informàtics, i quan el català resta purament simbòlic dins la premsa de gran tirada i abast nacional.

Algunes propostes

Resulta clar que no es tracta d'anar amb mentalitat escolta o "kumbaià" per tal de forçar-nos a comprar més llibres en català o a llegir-ne de tant en tant, encara que, segurament, no aniria malament fer aquest esforç de voluntat. Es tracta de dissenyar una nova política cultural en els nostres països allunyada dels aparadors que ens mostren de tant en tant les dues Generalitats o el Govern Balear, o els propis ajuntaments. Una política que, pel que fa al llibre, hauria de contemplar aspectes com els següents:

Una major inversió en biblioteques, catalanitzant i modernitzant els seus fons, al mateix temps que hauria d'ampliar-se el seu servei a la comunitat. Per què no obrir els caps de setmana o durant les vacances? Per què no oferir més préstecs de llibres, incloses les novetats editorials? Aquest seria el primer dels punts a tractar. Però n'hi ha més, com ara una política de subvenció diferent o, millor encara, l'edició directe d'obres i material científic en la més ampla accepció del terme en català. Per què no hi ha manuals d'informàtica en català?

Es tractaria també d'afavorir l'ús social del llibre en català, ajudant a la seva desacralització. D'igual forma que ara apareix com a normal la novel.la policíaca en català, ¿per què no les novel.les roses?

En el nostre propi terreny, en el de l'esquerra radical i alternativa, en el dels diversos moviments socials, segurament també caldria pensar en algun esforç editorial, una mica més ambiciós que la publicació puntual de llibrets més o menys acurats, no conformant-se si, moltes vegades, les obres o materials que ens fan falta o que ens fa il.lusió de conèixer, estan disponibles en altres llengües.

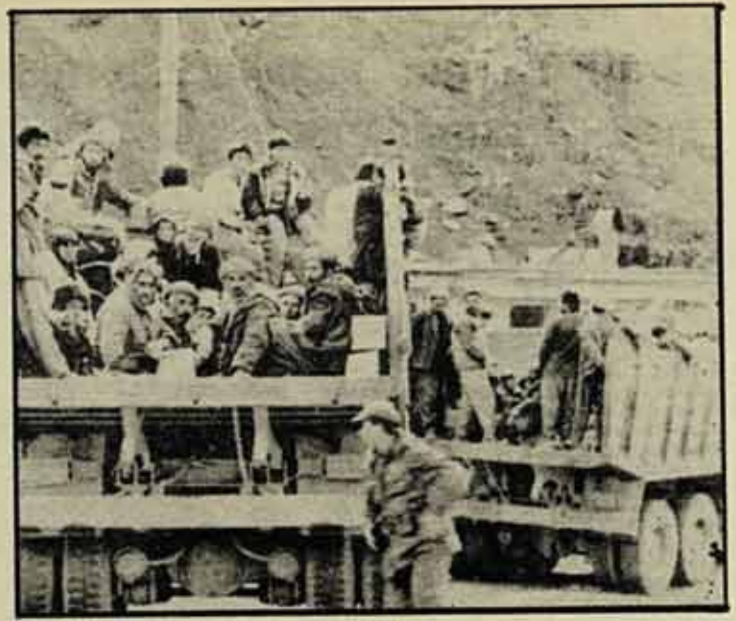
És ben cert que, d'aquí a dotze mesos, quan torni a ser necessari parlar de llibres, en el proper Sant Jordi, puguem variar les lletanies de sempre, i de veritat pugui celebrar-se una diada del Llibre en la qual l'edició en la nostre llengua comenci realment un procés de normalització. Aquesta continua sent la nostre esperança. Segurament caldrà que sigui també el nostre repte.

Zaïka

La Guerra Inacabable

Tragèdia al Kurdistan

Des de la fi de l'imperi turc, al Kurdistan pinten bastos. Sotmès al desmembrament nacional, el genocidi sistemàtic del poble kurd sembla el seu destí. Avui, després de la guerra del Golf, la situació del Kurdistan apareix, almenys, en els grans mitjans de comunicació. Però conèixer la seva realitat és, encara, una assignatura pendent. Per donar més raons i més sentit a la nostra solidaritat, "demà" ha entrevistat Hushyar Mariwan, vicepresident del "Comitè per la Defensa del Poble Kurd" i representant del Front Nacional del Kurdistan d'Iraq.

Per començar la conversa, podria ser útil que ens expliquessis què és aquest Front Nacional del Kurdistan d'Iraq i la situació actual del Kurdistan.

Per bé que el Front Nacional del Kurdistan agrupa avui el conjunt d'organitzacions i partits polítics del Kurdistan d'Iraq. Però per entendre-ho millor, seria bo explicar que el poble Kurd es troba dividit avui entre diferents Estats de forma artificial. Tots nosaltres som, però, kurds i ens sentim per damunt de tot kurds, amb independència del passaport que ens hagi tocat en desgràcia de dur.

En aquests moments el Kurdistan està dividit entre Turquia, Iran, Iraq i Síria, i hi ha també una important comunitat kurda a la URSS dividida entre les repúbliques d'Armènia i l'Azerbaijan. La situació a cadascun d'aquests estats és força diferent, però l'element comú és la repressió sense cap mena de pietat. Per exemple, Turquia, que és un país de l'OTAN, i que té uns pactes tradicionals amb els EUA, el que no ha impedit, primer un genocidi en temps de Kemal Atatürk i després l'atac sistemàtic contra el conjunt de la identitat cultural, lingüística i humana del poble kurd. A l'Iraq, un país amb acords tradicionals amb la URSS, tenim un tirà i assassí que dubto jo que n'hagi existit cap d'altre, que en nom d'un panarabisme mal entès (encara que el panarabisme en si mateix no em mereix massa respecte) s'ha dedicat sistemàticament, amb el suport soviètic (hi han proves evidents que pilots soviètics van col.laborar en el bombardeig de Soleimainia en els anys 70) al genocidi del poble kurd. L'Iran ha variat la seva política. En el temps del Xa era similar a la de Turquia, però amb la revolució i donats els lligams històrics, culturals i ètnics que existeixen entre el poble persa i el kurd, que tenen unes arrels comunes, la política repressiva es fonamenta amb el que anomenen "unitat islàmica" i, com en els temps del Xa, en la negació de la personalitat pròpia dels kurds. I a Síria, durant molts anys, també havia patit la repressió de la comunitat kurda, el partit dominant en el Baas, de la mateixa ideologia que el d'Iraq, però l'única diferència radica en les característiques dels dictadors de torn, i el de Síria té una certa astúcia. Així, a Síria la política d'arabització s'ha fet durant molts anys ignorant la comunitat kurda, i els seus habitants no tenien ni tan sols cap mena d'existència legal, de papers de cap mena. A Turquia els Kurds hi són. Són turcs, però hi són. A l'Iraq són kurds i tot, segurament per saber millor a qui tirar les armes químiques. A l'Iran existeix una petita província que porta el nom de Kurdistan, però els kurds són considerats com a iranians i la repressió no és tan brutal. Saddam ha destruït en els darrers anys tota la infrastructura econòmica del Kurdistan, amb més de 4.000 pobles arrasats, en canvi a l'Iran la situació no és tan brutal. Turquia ha utilitzat altres sistemes, com el capitalisme salvatge, desenvolupant la part occidental, que és la part turca, a costa de la del Kurdistan. Això provoca una emigració que fa d'Istanbul la ciutat kurda més gran del món, tot i estar molt lluny del Kurdistan.

Hi ha vint-i-cinc milions de kurds escampats per aquests estats. En nombre d'habitants és, després d'Ucraïna, la segona nació sense estat del món. Ens podries parlar de quina és la seva distribució avui?

On hi ha més kurds és a Turquia, el que seria més difícil de dir és quants en resten al Kurdistan i quants han emigrat cap a l'oest, però pràcticament la meïtat de la població kurda és a Turquia. Són uns tretze milions, al voltant del vint-i-quatre per cent del total de la població de la República. A l'Iraq són uns cinc milions, la qual cosa suposa un vint-i-set per cent: és el percentatge més alt. A l'Iran uns sis o set milions, el que fa un dotze o tretze per cent. A Síria al voltant del milió, al voltant del deu per cent, i resta la comunitat a la URSS que deu ser d'un mig milió. Hi ha també comunitats kurdes escampades per altres estats com a l'Afganistan, al Líban a Israel, a Xipre... i finalment la diàspora cap al món occidental per raons polítiques o econòmiques.

Hi ha una pregunta, que segurament és difícil de contestar amb poques paraules, però que sembla interessant. Com explicaries a gent que coneix molt superficialment la lluita i la història del poble kurd, quins són els grans trets de la vostra nació?

El poble kurd és d'origen iranià, per tant, indoeuropeu. L'origen més concret resulta difícil d'esbrinar, però en qualsevol cas existeix com a poble des de deu segles abans de Crist, i sempre han viscut aïllats en les seves muntanyes. Són aquestes muntanyes les que ens defineixen com a poble. Van ser islamitzats amb relativa rapidesa, però políticament havien conservat una certa autonomia, encara que no unida, dintre dels grans imperis àrabs, o entre l'imperi otomà i el

L'ajuda humanitària turca

persa. Durant tots aquests anys la política kurda era la política musulmana, no àrab, entenem-ho. El mateix Saladí era kurd i no pas àrab, i la seva política no era ni kurda ni àrab, sinó musulmana com la dels diferents califats i imperis.

El nacionalisme kurd apareix en el mateix moment en que es desenvolupa el nacionalisme àrab dintre del mateix imperi otomà, per influència dels nacionalismes europeus, com és el cas de Grècia i el conjunt de la part europea de l'imperi com els búlgars, romanesos, etc.

Surt un nacionalisme àrab, un nacionalisme kurd i el propi nacionalisme turc que és el que acaba imperant en gran mesura. Llavors, en la I Guerra Mundial, que és la mare de tots els desastres (per emprar una frase de l'enemic), l'imperi turc va situar-se amb els perdedors i tot seguit va desintegrar-se. Entre els guanyadors van repartir-se el pastís i van partir el projecte d'un estat Kurd, entre els països que ja hem citat. El motiu de tot això, decidit en el tractat de Lausanna, és clar. La Gran Bretanya havia d'assegurar-se el control del petroli i la resta d'estats, com França, els seus propis enclaus, trencant així amb un projecte anterior definit en el tractat de Sèvres que preveia la creació d'un estat kurd.

A partir d'aquest moment comença el gran calvari. Primer la repressió d'Atatürk a Turquia. A l'Iran, després de la II Guerra mundial, es crea una república kurda, però finalment els soviètics van abandonar-la i el Xa va fer-ne de les seves, i a l'Iraq, que ha estat sempre el baluard del nacionalisme kurd, s'inicien un seguit de revoltes dirigides per Barzani durant molts anys. El 1958, després d'un cop d'estat que enderroca la monarquia iraquiana, s'obre una època de gran autonomia, la fi de la qual provoca una guerra civil que va durar, amb alts i baixos, fins el 1975.

Després de la guerra Iraq-Iran, Saddam Hussein va decidir de castigar els kurds, aplicant la política de terra cremada al Kurdistan, amb la utilització d'armes químiques i la massacre consegüent.

Quina ha estat la posició del poble kurd en la guerra del Golf?

Els kurds com a poble han tingut una postura clara. T'ho diré d'una manera simple: que vingui qui sigui i foti fora aquest assassí; tan li fa que siguin ianquis, russos o filipins. No estem de part dels EUA, però semblaven els únics que podien acabar amb Saddam. La postura oficial del Front Nacional del Kurdistan és la neutralitat. És a dir, amb l'Iraq i amb Saddam mai de la vida; amb els EUA, tampoc hi havia res a fer. Així, doncs, la postura oficial era la neutralitat; ara, la postura real de la gent era que algú acabés amb Saddam fos com fos.

Ens podries explicar alguna cosa sobre les organitzacions presents al Kurdistan?

Bé, en principi existeixen moltes, massa, organitzacions polítiques, partits polítics la majoria d'elles amb el seu braç armat però circumscrites a cada estat. Per exemple el PKK (Partit del Treballadors Kurds) a Turquia, el Partit Democràtic Kurd a Iran. A Iraq n'hi havien molts, però van ajuntar-se en el Front Nacional del Kurdistan, en funció de l'objectiu, que és molt clar. Les relacions entre elles han estat diverses i canviants. Cal tenir present que els diversos estats han utilitzat els kurds per desestabilitzar-se mutuament. En el cas d'Iraq i Iran han estat sempre dolentes, amb Turquia les relacions han estat una mica millors, però aquesta situació ha arribat a provocar de vegades enfrontaments armats entre les diverses guerrilles, de tal partit contra tal altre, etc.

Actualment aquests problemes no existeixen tant. A Iraq els partits i les guerrilles, tot i existint com a tals, s'han unificat; les relacions amb els iranians són molt bones, inclús part de l'actual èxode ha estat cobert per la guerrilla kurda d'Iran, i sembla que hi han problemes amb el PKK de desconfiances mutues. El PKK te por d'un pacte entre el Front d'Iraq i el govern turc que, d'existir, podria portar a l'enfrontament entre les guerrilles kurdes de Turquia i Iraq. De moment aquests pactes semblen no existir, però la desconfiança hi és present.

El problema és que no ens han deixat tenir una unió entre les diverses parts. El que ha faltat és un partit o una organització que unifiqués la lluita del poble kurd.

I, donada la situació actual, quins són els objectius que es plantegen?

L'objectiu immediat del Front Nacional del Kurdistan a Iraq és el derrocament de Saddam en col.laboració amb la resta de forces de l'oposició dins d'Iraq, i després ja en parlarem. A partir d'aquí caldrà fer un govern provisional, convocar eleccions i discutir del futur. Ara es demana una autonomia en forma de federació o d'altres i, ara mateix, no es reivindica la independència. No és que no es vulgui, però seria tirar tothom contra nosaltres.

Quines són les ideologies dels partits kurds?

Les organitzacions que formen el Front del Kurdistan són majoritàriament nacionalistes i normalment d'ideologia que es diu marxista. Hi han vegades que les actituds de determinats líders kurds que es diuen marxistes i el marxisme no tenen massa a veure, però bé... Per molts kurds l'ensorrament de la URSS ha estat traumàtic i, moltes vegades, els resulta incomprensible. Hi ha també un partit integrista islàmic kurd.

I ara com veus la situació?

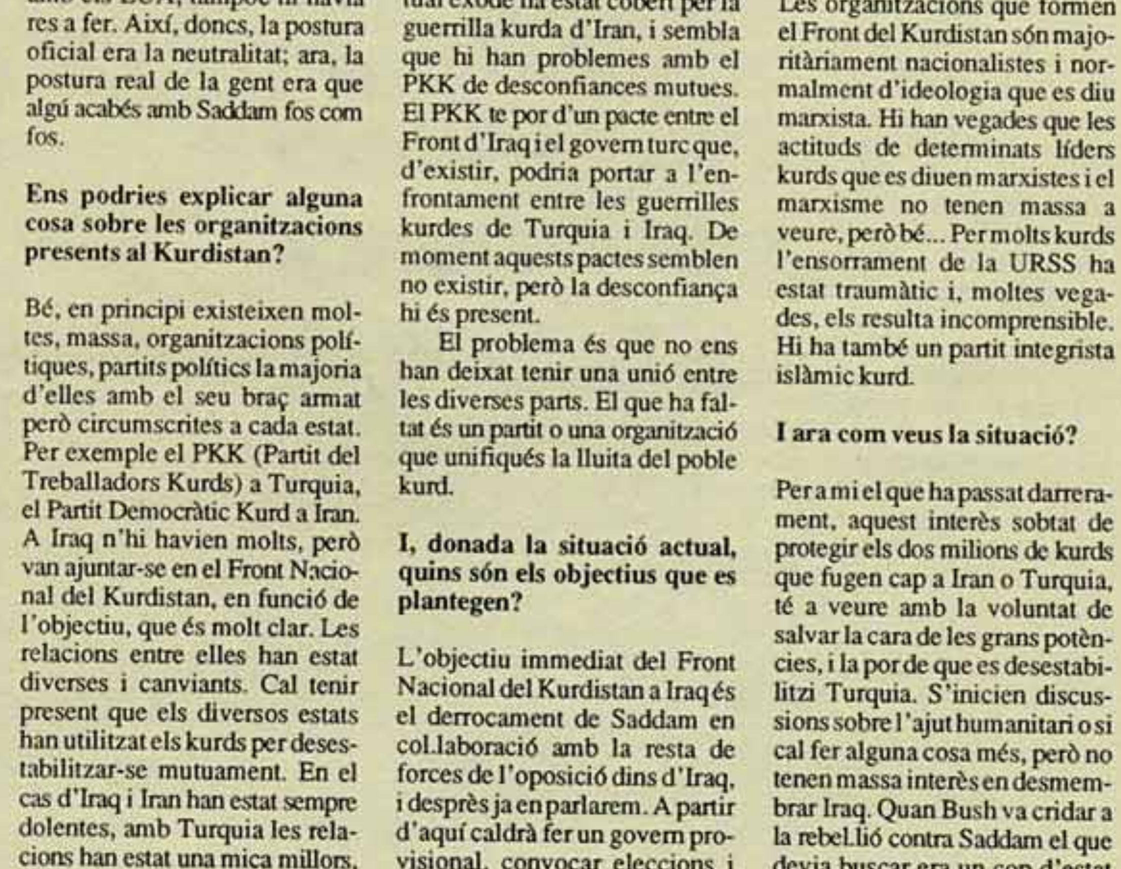
Per a mi el que ha passat darrerament, aquest interès sobtat de protegir els dos milions de kurds que fugen cap a Iran o Turquia, té a veure amb la voluntat de salvar la cara de les grans potències, i la por de que es desestabilitzi Turquia. S'inicien discussions sobre l'ajut humanitari o si cal fer alguna cosa més, però no tenen massa interès en desmembrar Iraq. Quan Bush va cridar a la rebel.lió contra Saddam el que devia buscar era un cop d'estat militar i no el que realment s'ha produït, que no ajuda massa ni els seus interessos ni els dels seus aliats. Però no es va adonar que això feia esclatar la revolta xiïta al sud i la kurda al nord. I segurament els ha fet més por la revolta xiïta, el 35% de la població, que ells creuen que podrien caure sota la influència iraniana, el que posava en perill Aràbia Saudí i Kuwait. I respecte a la revolta kurda el més afectat es Turquia. I davant del perill d'una desmembració d'Iraq, amb un sud xiïta sota la influència d'Iran i un Kurdistan al nord, que fins i tot podria caure sota la influència de Turquia, els risc de libanització era evident. Pero també és possible que aquí hi hagi una maniobra de més gran abast i aquí ens estiguem equivocant tots. No ho sé. Caldrà veure com anirà tot.

Qui aguanta ara en Saddam Hussein?

Bé. El seu suport social dins d'Iraq rau en el partit Baas. Aquest partit és com una mena de càncer que corromp el país i que viu dels diners. Per desenvolupar el seu poder Saddam ha desenvolupat dues estratègies. La primera, la utilització de la força: la Guàrdia Republicana, que de fet són assassins a sou, i les milícies populars, que són gent ideologitzada pel règim i carregats de promeses, de fet són l'exèrcit d'informadors del règim. A part d'això hi ha un braç social: les tribus àrabs del centre i l'est d'Iraq, enriquides conscientment pel règim, i part dels cristians d'Iraq.

Per acabar, podries explicar-nos una mica els objectius del Comitè per la Defensa del Poble Kurd?

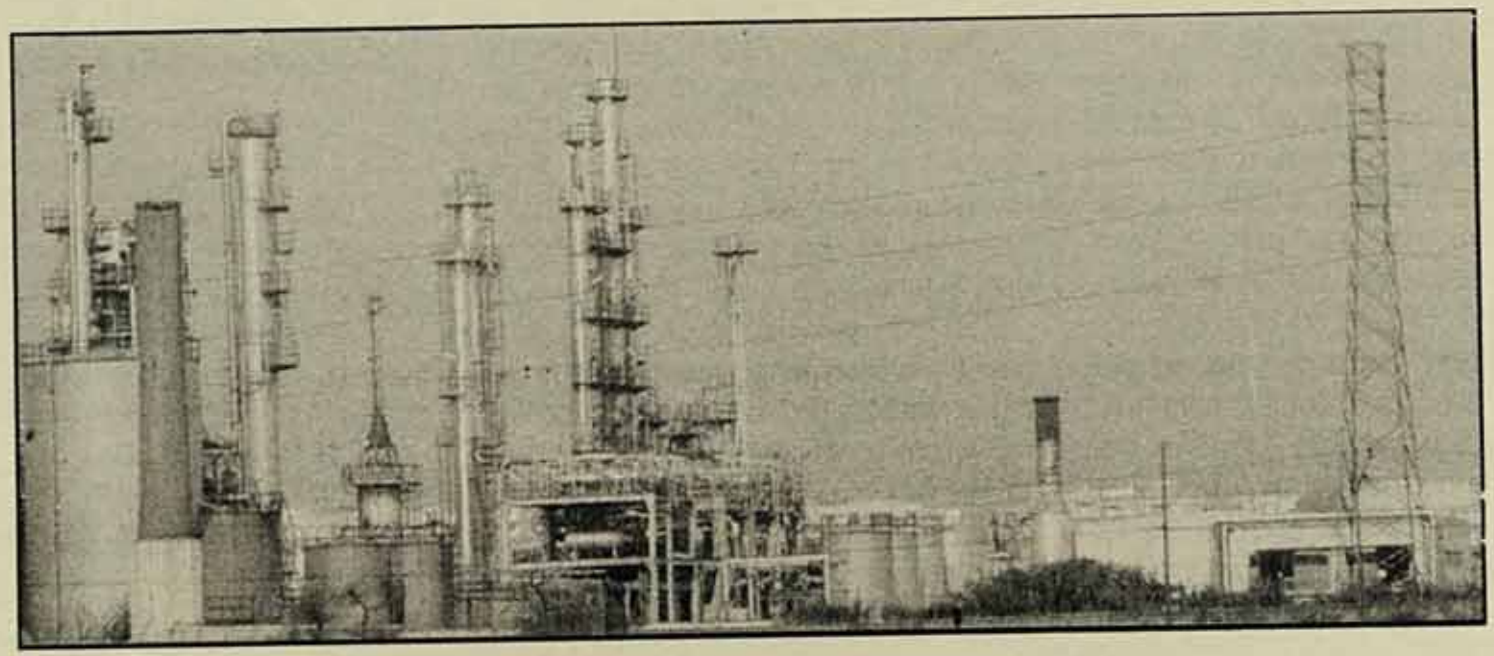
És una organització cultural i política alhora. El que pretenem és explicar què passa al Kurdistan, qui són els kurds, la seva història, la seva cultura, la seva realitat al conjunt de l'estat espanyol. Compta que a Catalunya només hi viuen uns cinquanta kurds, mentre que a França n'hi han uns seixanta mil, el que fa que la seva realitat sigui molt més coneguda. Aleshores, aquest donar a conèixer el problema kurd i tenir la seu a Catalunya ens facilita les coses. Però nosaltres existim a nivell internacional i volen coordinar les associacions existents a Europa. Ara estem centrats en la campanya de solidaritat amb l'èxode kurd, i això ens porta molta feina.

L'economia de la post-guerra

La debilitat econòmica del "nou ordre"

Hem demanat a J. Albarracín, membre del Servei d'Estudis del Banc d'Espanya, que ens expliqués la situació de l'economia mundial després de la Guerra del Golf. La seva conclusió és aquesta: els problemes de fons de l'economia capitalista continuaran agreujant-se.

El nou ordre internacional que els EUA tracten de construir compta amb una enorme debilitat econòmica. Els problemes de fons que van sumir l'economia occidental en la llarga crisi econòmica continuen sense resoldre's, els factors de recuperació que s'assenyalen en l'actualitat són insuficients per a provocar un canvi dràstic en la conjuntura, i la inestabilitat monetària i financera que ha caracteritzat el panorama internacional durant els darrers anys no ha minvat. És en aquest marc que cal situar el "nou ordre internacional" que els EUA tracten de construir.

L'ona llarga recessiva

L'economia occidental s'ha situat, des de principis dels 70, en una llarga fase recessiva, caracteritzada per uns ritmes menors de creixement de la producció i de l'acumulació. És allò que coneixem per "crisi econòmica". La seva causa fonamental, no l'única, és el descens que va registrar-se en la taxa de benefici molt abans de la crisi del petroli de l'any 73. L'economia occidental, es troba encara en aquesta fase?

Des dels primers anys de la dècada anterior, en la majoria de països industrials, els salaris reals han crescut menys que la productivitat, la qual cosa vol dir que el valor de la producció s'ha redistribuït en contra dels salaris i a favor de l'excedent (els treballadors han retirat menys de la producció que el que realment han aportat) o, dit en termes marxistes, la taxa d'explotació ha augmentat. Però els salaris reals han crescut menys que la productivitat, no perquè aquesta última hagi accelerat el seu creixement, sinó perquè l'acceleració dels salaris ha estat més petita. De fet, la productivitat ha crescut cada cop menys i, en la majoria dels països industrials, el seu creixement actual és molt reduït. Això està motivat per la productivitat que està ficada en un cercle viciós: la insuficient recuperació de la producció no permet un procés d'acumulació sostingut, la qual cosa impedeix la incorporació significativa de tecnologies estalviadores de treball, i això obliga a actuar sobre el capital variable per tal d'augmentar l'explotació, i els efectes sobre la demanda que aquesta política implica impedeixen que la producció es recuperi de forma sostinguda.

Aquest cercle viciós pot trencar-se amb una derrota significativa de la classe obrera que permeti un augment substancial de la taxa d'explotació, però, ara per ara, no s'ha produït. Malgrat les visions impressionistes que poden aparèixer, el retrocés del poder adquisitiu dels salaris o, fins i tot, de l'estat del Benestar, ha resultat insignificant, per la qual cosa les agressions hauran de ser més grans en el futur. Tal com s'ha dit, suposar que enfront d'aquestes agressions, que seran quantitativament i qualitativa molt diferents a les que hem conegut fins ara, no hi haurà resposta, és donar la batalla per perduda d'entrada.

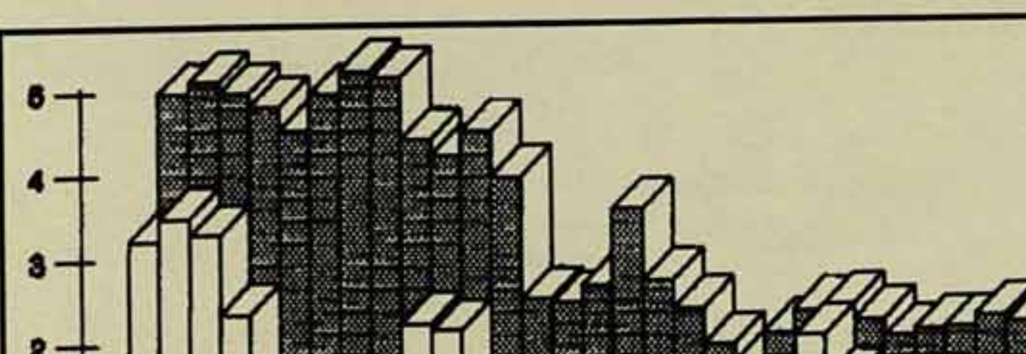
La fi de l'expansió conjuntural

Al llarg d'aquesta fase recessiva, s'han produït cicles de menor durada les causes i naturalesa dels quals són distintes a las de les ones llargues: es deuen a les periòdiques situacions de sobreproducció típiques de l'economia capitalista. Des de l'any 83, els principals països industrials han viscut una recuperació econòmica, però durant els mesos previs a la crisi del Golf, la fase conjuntural d'expansió ja s'estava esgotant.

D'una banda, l'economia dels EUA havia entrat clarament en una recessió aguda: durant el quart trimestre, el PIB va descendir a un ritme anual del 2% i la producció industrial el 8%, en el conjunt de l'any; la construcció caigué el 13'3%, assolint el nivell més baix des de la recessió del 81-82, i les vendes d'automòbils havien arribat a un nivell tan mínim que Robert Lutz, el president de la Chrysler, declarava que "els únics que compren són els que tenen cotxes amb 150.000 quilòmetres, se'ls hi ha cremat o els hi han robat".

Per una altra banda, la unificació alemanya, passats els primers moments d'eufòria, estava generant problemes creixents; l'activitat econòmica s'havia debilitat notablement al Japó durant els darrers mesos de l'any i, a la resta de la CEE, la desacceleració era notòria. Finalment, unes expectatives molt pessimistes dominaven el panorama mundial. La forma en que s'ha acabat de resoldre la guerra, no ha canviat el panorama fins el punt de detenir la recessió, malgrat que, sens dubte, pot fer que aquesta sigui menys greu.

Les despeses d'armament realitzades fins ara no han contribuït a invertir el cicle. El cost de la guerra és molt elevat per al pressupost dels EUA, degut al seu enorme dèficit fiscal, però insignificant si se'l compara amb el PIB; s'ha ficat mà a l'enorme inventari de material pesat disponible, però no s'ha provocat cap producció nova, i la majoria de les despeses s'han destinat a l'alimentació, combustibles i altres productes que no contribueixen molt a activar la deprimida economia dels EUA, i que, sobre tot, es realitzen lluny de les seves fronteres. Un cop acabat el conflicte, la guerra incidiria negativament sobre l'auge de la indústria d'armaments, edificada sobre les bases de la guerra freda. En efecte, els retalls pressupostaris per als projectes nous seran més grans, perquè els pressupostos d'armament s'han utilitzat en la guerra, sobre una situació en la qual els fons ja es venien retallant com a conseqüència del dèficit fiscal.

PRODUCTIVITAT DELS EUA I LA CEE: TAXES DE CREIXEMENT
(en blanc els EUA i en negre la CEE)

(segueix a pàg. 13)

REVOLTA

FENT

CAMI

(o una cosa

semblant)

Aquest suplement del "revolta" i del "demà" és una conseqüència natural (i voluntària) del procés de fusió que hem iniciat el Moviment Comunista de Catalunya i la Lliga Comunista Revolucionària. De l'"estat de la qüestió" en parlem a les pàgines següents, en una llarga entrevista realitzada a dos membres de les direccions respectives d'ambdós partits.

I, a més a més, és Sant Jordi.

Efectivament, un dia especial per a la gent catalana. No volem fer poesia d'aquesta diada, ni repetir lloances més o menys retòriques, però sí subratllar que la nostra llengua escrita és aquest dia una mica més protagonista que d'habitud. "Més protagonista": només volem dir això, sense afegir cap més connotació addicional. No volem entrar ara, perquè és veritat que ho fem sovint, en si "hauria de ser més...", ni valoracions d'aquest estil. Només que és Sant Jordi. Era natural, doncs, que intentéssim contribuir, d'una forma adequada a les nostres possibilitats, als dos esdeveniments al.ludits: el procés d'unificació dels nostres partits i el dia de Sant Jordi. Com? Fent això que tens a les teves mans: un suplement del "demà" i del "revolta".

Només és un inici, però ben segur que el camí serà llarg.

demà

A la recerca de respostes en comú

La unificació del MCC i de la LCR

Les relacions entre LCR i MCC són antigues i han donat moltes voltes. Ambdós partits han portat junts, més junts que separats en tot cas, l'activitat política dels darrers anys. Tant és així, que la seva propera unificació pot ésser considerada com quelcom cantat. I, tanmateix, el camí ha estat llarg i el procés laboriós. Aquesta unificació no respon a la rutina del "no hi ha més remei". Però tampoc no és allò de fer volar coloms, tal com es desprèn de les paraules de la Fina Rubio (LCR) i de l'Ignasi Alvarez (MCC) amb qui hem mantingut la següent entrevista.

El procés d'unificació entre la LCR i l'MCC ja és formalment decidit. Ja era hora no?

Fina: Sí, això és el que en aquests moments diu molta gent: ja era hora! Això ha estat un procés molt llarg. Ja portem uns quants intents. No és que ho haguem decidit ara de bones a primeres. En realitat és la tercera vegada dins d'un procés bastant llarg i antic d'apropament i de recerca d'acords de treball en comú. Fa dos anys ho vam fer més seriosament i vam arribar a l'acord que no podia ser perquè, probablement per motius diferents a cada partit, no hi havia condicions. Després han passat moltes coses: els fets de l'Est i, sobretot per a nosaltres, hi ha hagut el procés d'unificació entre la LKI i l'EMK que ens han fet replantejar, a ambdós partits, la possibilitat i la conveniència d'arribar a la unificació. Això és el que hem discutit fins ara. Hem fet una experiència des d'un altre punt de partida, des d'un altre punt de vista, recollint una bona part d'allò que ha estat millor en el procés d'Euskadi i hem arribat a la constatació formal que realment ens podem unificar, que realment és molt més allò que ens uneix que allò que ens separa.

Ignasi: Potser allò que ha caracteritzat l'últim "sprint" de la unificació, i l'èxit d'aquest intent, és,

> ***"En aquest moment, dins de cada partit hi ha un grau de pluralisme, no solament en allò que és polític sinó també en el terreny filosòfic, en el terreny de les concepcions del món... "***

també –molt en la línia d'Euskadi– el fet d'anar posant en comú una visió de la realitat i una feina en comú, un ideari –en el sentit de la negació de l'exis–tent– en comú, una aspiració revolucionària, deixant molt més en un segon pla els problemes de les diferents tradicions o sub–tradicions de què venim cadascun.

En la nova organització hi conflueixen dues tradicions, dues històries, dues escoles que són diverses i que en el passat fins i tot han tingut punts de confrontació. ¿Això com s'articularà dins de la nova organització?

I.: Crec que això té diferents vessants. L'existència de dues tradicions doctrinals és una qüestió que no resulta gaire problemàtica en relació a la unitat si aquestes dues tradicions –que són tradicions en moviment, d'altra banda– constitueixen un patrimoni al que ningú està obligat a renunciar. Són elements, teòrics, històrics, de biografia, a vegades també de caire sentimental, que conformen la ideologia d'una organització, d'un grup social. Si es fan servir des del punt de vista personal com a referències de major o menor utilitat a l'hora de la reflexió en comú jo crec que això fins i tot pot enriquir el debat dins de la nova organització. En canvi, i crec que aquest és un error que no cometrem, si aquestes tradicions serveixen per constituir els signes d'identitat de dos corrents, aleshores tindrem problemes. Sovint, aquestes diferències són, per a molta gent, més signes d'identitat de corrent que diferències operatives en la vida pràctica. Però al mateix temps tenen un pes molt important en el sentit de constituir cultures de família, cosa que és més negativa. Crec que les qüestions doctrinals i teòriques s'han d'utilitzar com el que són: eines, no pas signes de família.

Al marge d'això, jo crec que hi pot haver molts elements de pluralisme i de sensibilitat diferents. És cert que hem estat grups molt tancats, molt endogàmics. Això crea tics. Però hi ha d'altres coses: diferències generacionals en ambdós partits, per exemple. I a més no es tracta només de plantejar–nos el pluralisme formal dins de la tradició doctrinal. En aquest moment, dins de cada partit hi ha un grau de pluralisme, no solament en allò que és polític sinó també en el terreny filosòfic, en el terreny de les concepcions del món... Hi ha la convivència de sectors de tradició marxista, materialista i atea, amb sectors d'inspiració cristiana; sectors que donen més importància als valors morals que a les qüestions polítiques o a l'inrevés, i tot això pot ser un element positiu en la mesura que no fem d'aquesta diversitat els elements de cristal.lització de grups, sobretot de les afinitats de les dues organitzacions.

F.: Un dels aspectes més innovadors de la futura organització serà el seu caràcter plural. Sens dubte és una de les bases fonamentals per a fer el nou partit –sense aquest pluralisme no ens podríem ni plantejar fer un partit unificat– però a la vegada té molt de repte perquè no sabem com es podrà articular això exactament en el futur. La mateixa pràctica anirà definint, probablement, els trets més concrets del pluralisme que volem construir. Jo vull remarcar tres idees, en tot cas.

En primer lloc, que en la mesura que som dos corrents que ens hem conformat històricament de manera

diferent, amb referents polítics, històrics i programàtics diferenciats, això fa que en tots aquests terrenys, i fins i tot en el llenguatge, ja que utilitzem paraules diferents per dir les mateixes coses (estratègia, doctrina, programa), pervisquin diferències. Per mi això és un fet. Ara bé, allò que compta és el valor que hi donem. El paper que donem a aquestes diferències és petit i no condiciona la convivència en un sol partit. El més important és que ens posem d'acord en el terreny pràctic, quotidià i que ens anem posant d'acord de cara al futur...

> ***"Hem arribat a la constatació formal que realment ens podem unificar, que realment és molt més allò que ens uneix que allò que ens separa"***

L'existència d'aquestes diferències, d'altra banda, no solament no serà un fet dolent sinó que fins i tot pot ser una cosa bona perquè signifiquen formes diferents d'aproximar-se a la realitat que haurem d'aprendre a fer conviure, ja que no és previsible que es dissolguin. Ara bé, també és cert que hi ha un munt de problemes –teòrics i estratègics– sobre els quals cal pensar en comú i intentar donar una resposta comuna procurant evitar de configurar-nos en famílies. Cal fer que el nou partit sigui prou plural com perquè tothom pugui reivindicar, defensar i fer respectar les coses que pensava i que pensa, i, al mateix temps es puguin anar definint moltes coses en comú sense una línia divisòria que reprodueixi els dos partits vells.

D'altra banda, crec que –fruit de la història de cadascun– tindrem una forma d'aproximar-nos a la realitat que podrà anar variant en el temps però que, avui per avui, és diferent. En aquest sentit, crec que cadascú utilitzarà els seus estris. Diferents formes d'aproximar-nos a la realitat per arribar a conclusions comunes. De fet això ja passa avui. Trets els fantasmes i tretes les definicions apriorístiques, a partir de punts de partida diferents podem donar respostes comunes.

Finalment, crec que avui ja hi ha un grau de coincidència pràctica molt gran que és, més que cap altra cosa, allò que pot configurar el futur. Un futur de posar en comú moltíssimes coses, una pràctica comuna, fer una experiència comuna i buscar respostes comunes als problemes nous.

LCR i MCC formen una parella de ball imprescindible en totes les mogudes de l'esquerra catalana, sobretot les més militants, les més de carrer. Quins són els valors que destacaríeu en aques ta cultura comuna a ambdós par - tits.

I.: Allò que jo crec més valorable en aquesta cultura és el fet que en l'última dècada, nosaltres hem funcionat molt més com a forces socials que com a forces polítiques. Sobretot, si s'entén la política com s'entén habitualment: com una cosa vinculada a les institucions. En aquest sentit, la política d'ambdós partits ha tingut coincidències molt fortes, fins al punt que aquesta és, a parer meu, una de les bases de la unitat que avui ja existeix entre ambdós. Aquesta feina dins dels moviments socials és importantíssima. Si considerem, per dir-ho d'alguna manera, la presència de l'acció social d'esquerres en aquests darrers deu anys, ens trobarem que està molt més associada a l'acció dels moviments socials que a l'acció institucional, parlamentària o electoral... Des de la campanya anti-OTAN, passant per la Vaga General, les diverses campanyes pel dret a l'avortament, la insubmissió o l'anti-militarisme, són qüestions que han tingut molt poca relació amb l'acció política institucional. Els valors de l'esquerra avui es generen al marge d'allò que és institucional. Si es pot parlar avui d'una certa cultura de l'esquerra i d'una certa articulació social d'aquesta esquerra, i no senzillament d'un grapat de diputats cada quatre anys, si es pot dir que hi ha una continuïtat en la renovació de la cultura d'esquerres en aquests deu anys, això s'ha fet molt més al voltant dels moviments socials –en la dinamització dels quals els nostres dos partits hem tingut un paper de primer ordre– que de l'acció institucional.

> ***"Si es pot parlar avui d'una certa cultura de l'esquerra i d'una certa articulació social d'aquesta esquerra, i no senzillament d'un grapat de diputats cada quatre anys, això s'ha fet molt més al voltant dels moviments socials"***

F.: Voldria dir, també, que les virtuts que tindrem en el futur seran poc innovadores en relació a les virtuts que hem tingut en el passat. Sumarem el que hem estat fent els dos partits. I sumar i unificar forces ja és molt. Però això representa, sobretot, aquesta voluntat de lluita que hem configurat al llarg de deu o vint anys. Una voluntat de lluita, de mantenir aquesta cultura de resistència, d'animar els moviments, d'alimentar totes les petites espurnes que s'han anat generant, d'estar a tot arreu on pensàvem i valoràvem que es podien generar valors d'emancipació, de lluita per la transformació social.

Això és el que hem fet fins ara. Això ha contribuït a generar aquesta cultura de l'esquerra i això és el que continuarem fent.

¿Quins serien els problemes polítics, de la nova força, les febleses principals, la manca de presència institucional, potser?

F.: Jo crec que abans de parlar de cap altra cosa, el primer problema que se'ns plantejarà en el futur és de quina manera aprenem a treballar conjuntament dins dels diferents moviments socials dos partits que fins ara ho havíem fet per separat: quina relació hi mantenim, si l'hem de variar i com l'hem d'ajustar. Per a mi, aquest és un primer problema que cal estudiar. Un altre és com queden aquests moviments. Quin paper jugaran en el futur? N'hi haurà de nous? Quin paper hi tindrem nosaltres? En aquest sentit, jo segueixo donant molt de pes a l'activitat política del futur partit al voltant d'articular la resposta i el treball amb els moviments. Un altre problema, que jo no crec pas que pugui ser el central, és quina relació establim amb les institucions, en el terreny electoral etc... Ho haurem d'estudiar, haurem de situar-ho –perquè cap de les dues organitzacions crec que tenim la idea de situar-nos definitivament al marge d'aquesta realitat– però haurem d'estudiar com ho fem.

I.: Jo no crec que la nostra feina en el terreny institucional i electoral es pugui entendre com una tasca ajornada. És una qüestió d'una certa importància sobre la qual cal que reflexionem i experimentem. En tot cas, no seria bo esperar que el partit unificat tingui una presència institucional que ara no tenim. No ho sabem, potser sí. Per mi el problema es pot formular de la manera següent: avui l'esquerra social té una representació institucional deformada, minsa i bastant aïllada. Tindria interès que aquesta esquerra social tingués una representació que en qualsevol cas, mentre les coses no canviïn, no tindria unes puntes radicals gaire cridaneres?

És cert, d'altra banda, que allò que és institucional condiciona poc el grau de radicalitat i la dinàmica de l'esquerra social. Però la feblesa institucional és també expressió de la feblesa de la mateixa esquerra social. Feblesa en dos sentits: quantitatiu electoral i, per parlar en llenguatge antic, de qualitat, perquè no tenim una esquerra ni gaire articulada, ni gaire combativa ni que posi molt en primer pla el rebuig del sistema.

En els darrers mesos hi ha hagut una mobilització àmplia i unitària contra la guerra del Golf...

I.: Hi ha hagut revifalles en alguns moments, l'últim el Golf, però no sempre han donat lloc a moviments socials estables. Això és un

problema: porta l'activitat de l'esquerra, la més visible i la més aparatosa, cap al terreny institucional, per més que aquesta no sigui gaire brillant. El problema d'allò institucional és que, tot i que es fa més fort en certs moments, no té gaire capacitat de generar ni una cultura política ni una mobilització, ni una articulació social al voltant d'objectius col.lectius. De fet, la presència institucional de l'esquerra està molt deslligada dels moviments socials, té una capacitat per impulsar-los molt feble i, fins i tot, té una molt feble voluntat de fer–ho. De fet, ni el PSUC ni IC no han estat una referència pels moviments socials –almenys en la darrera dècada, ja ho veurem en el futur.

Això ha creat algunes particularitats: els moviments socials no estan mediatitzats en aquests moments per l'acció dels partits institucionals. Han restat més lliures, amb més iniciativa i amb més capacitat unitària, com s'ha vist al voltant de la guerra del Golf o com es va constatar en la campanya anti–OTAN en la qual l'actitud més o menys hostil del PSUC tenia molt poques repercussions.

F.: En relació amb el moviment d'oposició a la guerra voldria dir que, per primera vegada en alguns anys, ens hem trobat amb un moviment que ha anat més enllà del que són les petites forces organitzades en els moviments socials. Ens hem trobat una resposta molt més àmplia que ha anat més enllà de tot això. Ho hem vist al carrer, s'han tornat a veure manifestacions i, això potser no és tot, però sí que és una dada per a copsar la realitat: mobilitzacions enormes, molt grans on s'han aplegat tot el que representava aquell anti–militarista i pacifista. Això és molt important perquè feia anys que no es veia. Però, sobretot, el que a mi m'ha semblat més important és la ruptura que ha generat. La ruptura amb posicionaments dins de la societat. Més, fins i tot, que quan l'OTAN, jo crec. Això ha significat una presa de posició, una presa de consciència, en el sentit més ampli, de molta gent que ha rebutjat completament la guerra i els arguments que s'han donat per justificar–la.

Crec que el moviment s'ha basat molt en les velles arrels antimilitaristes i pacifistes que havien consolidat els dos moviments. Ja ho dèiem quan l'OTAN, però ara s'ha vist que el que vam fer en la campanya contra l'OTAN i el que ha fet el moviment pacifista, anava molt més enllà que el fet de guanyar o perdre el referèndum. S'havia generat una xarxa molt àmplia i una consciència molt àmplia dins de la societat. I per cert, crec que tota aquesta dinàmica ha afavorit molt el treball unitari que ha anat tant o més enllà que en d'altres moviments com el de l'OTAN. Seria bastant bo que, malgrat la davallada, es pugui mantenir aquest grau de treball unitari, aquest esperit que s'ha generat durant la guerra.

> ***"Una voluntat de lluita, de mantenir aquesta cultura de resistència, d'animar els moviments, d'alimentar totes les petites espurnes que s'han anat generant, d'estar a tot arreu on pensàvem i valoràvem que es podien generar valors d'emancipació, de lluita per la transformació social"***

L'independentisme sociològic

En els darrers anys, diferents enquestes han palesat l'existència de l'anomenat "independentisme sociològic". Sobre això hi ha hagut diferents preses de posició. ¿Creieu que l'independentisme és avui un eix d'articulació -per si sol- de l'esquerra?

I.: En un cert sentit, no. Entre d'altres raons perquè dins de l'esquerra les diferents sensibilitats nacionals han estat un factor de diferenciació. Jo crec que, precisament, el que aquestes enquestes mostren no és solament que existeix una sensibilitat social independentista sinó una qüestió que a mi em sembla més important i és que avui és possible d'unificar més les diverses sensibilitats de l'esquerra que aquestes enquestes demostren que s'han acostat. Hi va haver una època en què la sensibilitat nacional o la identificació nacional constituïen un factor de real o potencial de divisió de l'esquerra. Avui això ha deixat de ser un factor tan decisiu cosa que permet de crear una cultura de l'esquerra molt més presidida per una sensibilitat nacional alta. Crec que aquesta és una de les feines més importants que tenim de cara al futur és que no es reprodueixi o que no es perpetuï aquesta divisió entre una esquerra amb sensibilitat nacional i una esquerra amb poca sensibilitat nacional. Això és afavorit, avui, per la reducció de l'heterogeneïtat nacional entre les classes treballadores que s'ha produït a Catalunya en relació a la situació que es donava fa un parell de dècades. ¿Com es pot articular l'esquerra del futur? Doncs és complicat perquè, entre d'altres coses, jo no veig una unificació de l'esquerra social al voltant d'un projecte polític molt estricte. Hi ha bastant pluralisme i no crec que existeixi una força política capaç d'unificar avui la totalitat de l'esquerra social.

F.: És veritat que l'independentisme no és l'eix al voltant del qual s'articula tota l'esquerra a Catalunya i que hi ha d'altres moviments. Però per nosaltres el repte és superar aquesta divisió. Com fer-ho? Nosaltres, ambdós partits, ja hem començat a fer-ho des del moment que ens hem posat a reflexionar sobre la realitat nacional i les nostres respostes a aquesta realitat.

Crec que cal reconèixer la pluralitat de l'esquerra però cal afirmar també que ens situem en el nostre marc nacional i és des d'aquest punt de partida que cal enfrontar, dins de les lluites que fem, la unificació de l'esquerra, del conjunt de causes emancipatòries, des del punt de vista que som una nació, que ens volem constituir com a nació.

No és tant que l'independentisme sigui l'eix vertebrador com el fet que tota la nostra activitat té un vessant nacional molt important.

(continuació de la pàg. 8)

La polèmica sobre el paper de les despeses d'armament ha donat pas a un nou miratge: el gran negoci de la reconstrucció del que Saddam Hussein i els B-52 han destruït. Dos Estats en recessió, EUA i Gran Bretanya, podrien ser els beneficiaris d'uns programes de reconstrucció de xifres multimilionàries. No hi ha dubte del negoci que suposarà per a algunes multinacionals, però el seu impacte macroeconòmic serà molt petit. "The Wall Street Journal" avalua la reconstrucció en 60.000 milions de dòlars en cinc anys. Aquesta és una xifra més raonable, però suposa solament un 0'2% del PNB dels EUA i de Gran Bretanya a l'any. Sens dubte, moltes empreses es beneficiaran del pastís, però el botí, en termes macroeconòmics, és molt insuficient per aconseguir superar la recessió.

El preu del petroli seria un tercer factor de recuperació. Durant els mesos de bloqueig econòmic, les expectatives d'un petroli car varen ser molt grans: si no hi havia guerra, perquè l'Iraq controlava quasi la quarta part de la producció de l'OPEP, i, si no havia guerra, perquè es produiria la destrucció d'instal.lacions petroleres. Malgrat tot, la desestabilització dels mercats del petroli hauria estat un factor molt negatiu per a l'èxit de l'aventura militar. Aquest factor podia ser evitat augmentant la producció de l'OPEP per tal de compensar les conseqüències del boicot de l'Iraq i de Kuwait. Però els mecanismes que han permès la reducció del preu han de considerar-se excepcionals, de manera que no poden extrapolar-se un cop finalitzada la guerra. Quines són les perspectives? Dels 1.200 pous de Kuwait, que en condicions normals produeixen 1'8 milions de barrils diaris, estan cremant els 365 de major producció i, a més a més, la seva indústria petrolera ha estat destruïda. Betchel Grup Inc. és la companyia encarregada de l'extinció dels pous incendiats i de la reconstrucció de la indústria del petroli, però les dificultats són grans. Els experts estimen que pot trigar entre 5 i 6 anys en finalitzar aquesta tasca que no té precedents.

A curt, i potser a mig termini, el preu del petroli depèn de la resta de l'OPEP i, dins d'aquesta organització, l'Aràbia Saudí ocupa un lloc clau perquè la seva producció representa el 35%. L'OPEP no està interessada en la reducció de la producció, però tampoc en l'enfonsament del preu. Alguns experts opinen que un preu de 20 dòlars permetria augmentar la producció del petroli dels EUA i no seria greu per a la marxa d'aquesta economia. Aquest nivell de preus no tindria efectes negatius sobre la marxa del cicle, però tampoc positius.

Els factors assenyalats com a motors d'una recuperació no tenen, doncs, l'entitat suficient per tal d'invertir el camí cap a la recessió que s'estava produint abans del conflicte. La recessió potser no sigui tan greu com hauria estat en el cas d'acomplir-se les previsions superiors als 27 dòlars del barril que varen fer els organismes internacionals, però cal recordar que, pel que fa a l'economia dels EUA, aquesta recessió semblava clara bans del 2 d'agost.

Jesús Albarracín, l'autor de l'article, a les jornades d'Inprecor i Mientras Tanto, l'any passat

La debilitat de la potència hegemònica

L'anomenat "nou ordre internacional" ha de construir-se sobre l'hegemonia d'una potència que, des del punt de vista econòmic, no sembla reunir les condicions per jugar aquest paper.

En primer lloc, el dèficit de la balança de pagaments per compte corrent dels EUA és enorme, i les seves causes són estructurals: EUA ha perdut les avantatges de productivitat que tenia respecte als seus competidors. Les dades són eloqüents: el 1987, la productivitat aparent del Japó havia igualat la productivitat dels EUA. També Alemanya i l'Estat francès havien superat els EUA. Aquesta pèrdua de competitivitat s'ha traduït en un dèficit de la seva balança de pagaments per compte corrent, dèficit que és permanent.

En segon lloc, el dèficit fiscal és també molt elevat. Ronald Reagan guanyà les eleccions fa deu anys prometent rebaixar els impostos, augmentar les despeses de defensa i equilibrar el pressupost, tot de cop. Això suposava la quadratura del cercle i, en conseqüència, no ho va aconseguir. El resultat fou un creixement accelerat del dèficit. Els intents que s'han fet des d'aquells moments per a reduir-lo han fracassat i la guerra del Golf ha agreujat encara més aquest problema. La llei Gramm Rudman-Hollings preveia una reducció progressiva del dèficit, fins a col.locar-lo en 64.000 milions de dòlars l'any fiscal de 1.991. La realitat és una altra. L'any 1.990 pujà a 220.000 milions, xifra molt allunyada de l'objectiu marcat per aquesta llei. Enguany, es preveu que el dèficit sigui de 318.000 milions i l'any vinent s'estan fent càlculs de 281.000 milions. En conseqüència, un problema molt greu que introdueix una gran inestabilitat en l'economia mundial i que està molt lluny d'haver-se resolt.

En tercer lloc, el sistema financer dels EUA està també en crisi. Primer van caure les caixes d'estalvi, ara els bancs comercials. Durant l'època Reagan, aquestes institucions financeres es llançaren als negocis fàcils. Van concedir crèdits a tothom que volgués ampliar els seus negocis o els seus patrimonis immobiliaris pensant que l'expansió econòmica seria eterna. Però les multinacionals i les empreses dels EUA, que fa 10 anys eren solvents, avui ja no ho són tant. La crisi immobiliària actual, la fi dels grans negocis especulatius i les perspectives d'una recessió, fan que molts d'aquests crèdits siguin incobrables i ni els grans bancs s'han escapolit de la sospita. La crisi és de tal magnitud que Merril Lynch, la gran agència financera de Nova York, aconsella els seus clients que venguin totes les accions que tinguin dels bancs perquè "les xifres d'endeutament bancari dels Estats Units d'Amèrica en aquests moments posen els pèls de punta".

Tots aquests problemes no poden considerar-se menors. Ans al contrari, mostren que la potència hegemònica que ha d'imposar la "pax americana" té els peus de fang. A més a més, no són problemes fàcils de resoldre. Les aventures militars no eleven la productivitat ni redueixen el dèficit públic o solucionen la crisi bancària. I el marge de política econòmica amb el que compte qualsevol govern, s'ha anat reduint a mesura que el nombre de problemes ha anat augmentant.

La inestabilitat del nou ordre internacional

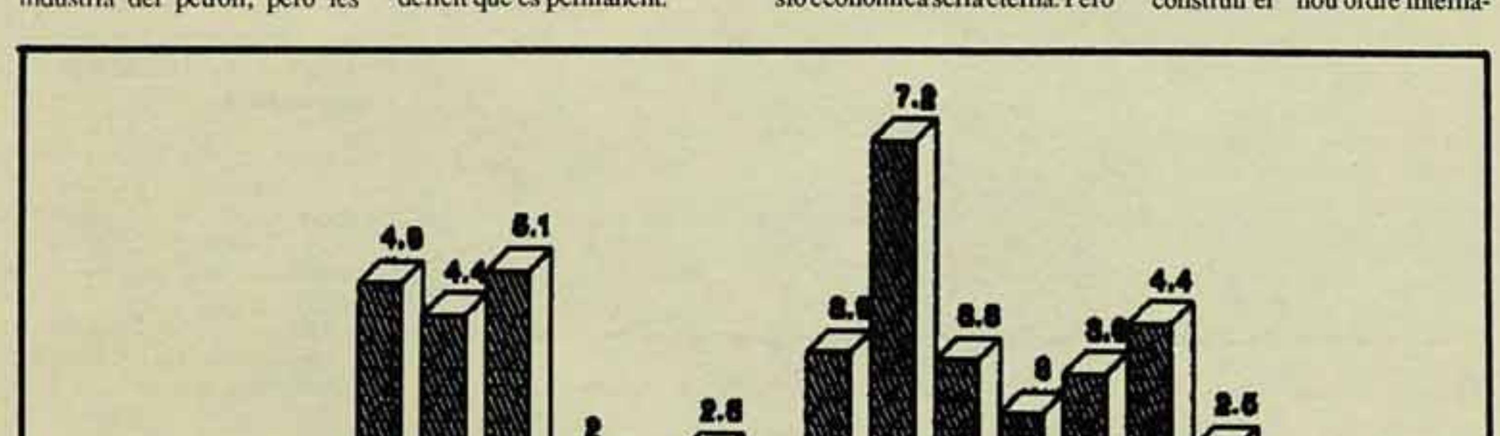
Aquest és el panorama econòmic en el qual els EUA han de construir el "nou ordre internacional". Per un costat, els factors que varen originar la crisi econòmica han evolucionat, però no fins el punt d'haver-se creat les condicions per a una fase expansiva de llarga durada. El capitalisme s'ha reestructurat i la classe obrera dels països industrialitzats ha retrocedit, però no suficientment. La taxa de benefici és més elevada que la dels primers anys de la crisi econòmica, però la seva recuperació no és capaç encara de generar un procés d'acumulació massiu. L'economia occidental continua, doncs, submergida en la crisi econòmica i, en aquest context, una eventual recuperació conjuntural seria contradictòria, en la mesura que els problemes de fons continuen vigents.

Per un altre costat, el moment conjuntural no sembla el millor. L'expansió enregistrada des de l'any 1.983 havia arribat a la seva fi abans de la crisi del Golf Pèrsic, de manera que una nova recessió apuntava per l'horitzó. Aquest conflicte s'ha resolt d'una manera que no ha estat tan greu com es va preveure en els pitjors moments del bloqueig a l'Iraq, però no hi ha cap element del suficient pes que pugui detenir les forces internes de l'economia occidental que estaven invertint el sentit del cicle.

La debilitat de l'activitat econòmica no serà l'únic factor negatiu que haurà d'enfrontar el "nou ordre internacional". El "gendarme del món" ha de fer front a greus problemes domèstics: la pèrdua de la competitivitat, l'elevat dèficit de la balança de pagaments, el creixent dèficit pressupostari, la crisi bancària, etc. Cap d'aquests problemes té una solució fàcil. La integració europea ha retrocedit, d'una banda, com a conseqüència de la unificació alemanya, per una altra, per l'escàs i contradictori paper polític que han jugat els 12 Estats de la CEE durant la crisi del Golf. Les perspectives d'una extensió de l'economia de mercat a la Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques i a la resta dels països de l'Est, són avui encara més llunyanes que fa un any, perquè la crisi és més aguda i les mesures reformistes estan perdent credibilitat. Finalment, l'economia mundial està travessada per una enorme inestabilitat: del sistema monetari internacional, dels mercats de capitals, etc.

És dubtós que, des del punt de vista polític, l'anomenat nou ordre internacional pugui instal.lar-se sense conflictes. Però, des del punt de vista econòmic, compta amb una gran inestabilitat.

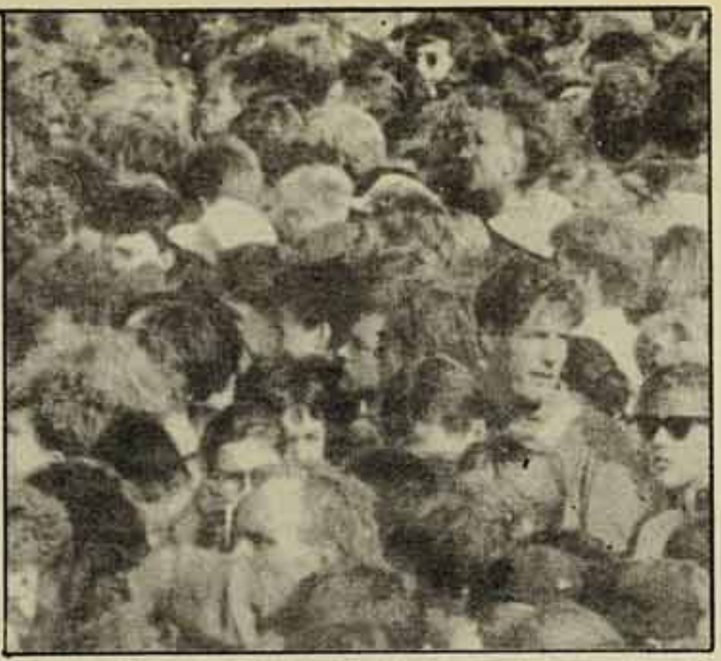
Jesús Albarracín

Creixement del PIB dels EUA

La "legalització" com a corrent

Un canvi per a l'esquerra sindical i per a CCOO

És possible que el Vè Congrés Confederal de CCOO, previst per al desembre d'enguany, aprovi el reconeixement estatutari del corrent d'esquerra sindical. Aquest fet significaria l'obertura d'una nova etapa per a l'esquerra sindical, però també per al conjunt de CCOO. De moment, l'actitud que adopti la direcció de CCOO envers la sol.licitud de reconeixement del corrent, serà un indicador important de com pot ésser el futur de la democràcia interna al sindicat

L'existència de l'esquerra sindical (ES) dins de CCOO no constitueix cap novetat. Partint de que CCOO sempre ha tingut una composició política i sindical plural, és notori, dins i fora del sindicat, que un sector de CCOO va oposar-se a la política de pactes socials, a l'orientació de fer del sindicat un instrument d'estabilització del règim de la reforma, que va defensar una línia de resistència front l'austeritat i la reconversió, que ha fet de la participació i la mobilització el centre de l'activitat sindical, que ha fet de la més àmplia democràcia interna un principi.

Una visió diferent

La causa d'aquestes diferències amb la majoria del sindicat no ha estat la voluntat de fer d'oposició, sinó una visió diferent sobre com havia de donar resposta CCOO als principals problemes i tasques que ha hagut d'afrontar, així com una pràctica diferent a les empreses on l'ES ha tingut la majoria.

Des de la direcció de CCOO s'ha fet habitual considerar l'ES com el "braç sindical" de la LCR i del MC. Aquesta interpretació, força interessada, està basada en un fet real: el MC i la LCR han estat els únics partits que han treballat pel desenvolupament i la consolidació de l'ES dins de CCOO. Però és una interpretació falsa, perquè amaga el fet principal: que l'existència d'un sector d'esquerres al si de CCOO es deu a que un nombre important de sindicalistes han tingut diferències sindicals amb l'orientació i la pràctica de la direcció i de la majoria del sindicat.

Hauria resultat estrany que, en un sindicat de les característiques de CCOO, el monolitisme hagués imperat. És molta la gent activa del sindicat que no ha estat d'acord amb les decisions de la seva direcció; una part d'aquesta gent ha tingut desacords més sostinguts, no simplement puntuals, perquè és natural que existeixin diferents visions del sindicalisme. Aquí està la raó de ser de l'ES.

Part de CCOO

Però l'ES no és un cos estrany de CCOO. És part de CCOO, i així ho ha demostrat sempre: construint el sindicat a les empreses on és majoria, assumint les responsabilitats que han estat possibles, contribuint als seus resultats electorals. L'ES no és un grup d'opositors i opositores de laboratori: és gent de CCOO que té una visió sindical diferent.

Totes aquestes explicacions haurien de resultar innecessàries. No ho són perquè una de les batalles de l'ES ha estat precisament la de guanyar una legitimitat que li ha estat sempre negada, la d'obtenir carta de naturalesa a CCOO. El 1984, durant el III Congrés Confederal, l'ES es presentava en societat: el sector d'esquerres que ja en anteriors congressos havia elaborat una munió d'esmenes i presentat candidatures alternatives als diferents òrgans de direcció, adoptava en públic, com a nom unificador, el d'"Esquerra Sindical".

El corrent, tanmateix, no s'havia plantejat fins ara la possibilitat del seu reconeixement estatutari, tot i que ha existit un precedent de corrent "legal" al si de CCOO. Em refereixo, és clar, al "corrent socialista autogestionari" (CSA), format per la gent que va entrar a CCOO procedent d'USO. El CSA té reconeguts un seguit de drets (butlletí, reunions, etc.) que no fa servir perquè és un corrent que només existeix als papers, com a record d'aquella integració i per a poder dir que CCOO té un component socialista, però no té cap realitat a la vida del sindicat.

El cas de l'ES és justament el contrari: existeix a la realitat (no només en els congressos, sinó també en l'acció sindical quotidiana), però no estatutàriament. Això és el que pot canviar el Vè Congrés, obrint una nova etapa sobre la qual paga la pena fer unes quantes reflexions.

A CCOO ha existit tradicionalment una concepció patrimonialista que ha fet que, tot sovint, les discrepàncies es veissin com un atac al sindicat. En nombroses ocassions, la direcció del sindicat, totalment identificada amb el PCE-PSUC, ha preferit el trencament organitzatiu abans de perdre la majoria. L'ES ha estat la víctima principal d'aquest hàbit, però no l'única.

Quan un sector del PC d'Astúries es va escindir del partit i va resultar majoritari a les CCOO de Xixó, amb unes posicions més esquerranes que les de la direcció confederal del sindicat, la resposta de la majoria, del PCE, fou l'escissió: la gent expulsada va formar la "Corriente Sindical de Izquierdas". En d'altres casos, s'han dissolt organismes de direcció, s'han expulsat seccions sindicals senceres, etc.

La pràctica de convertir les diferències sindicals en conflictes organitzatius és completament contradictòria amb la democràcia interna i amb el pluralisme que ha de tenir un gran sindicat de masses, i més quan aquest sindicat és una Confederació, la qual cosa hauria de suposar el respecte a les decisions i a la pràctica acordades pels afiliats i les afiliades al seu àmbit respectiu.

L'equip de direcció sortit del Congrés del 1987, encapçalat per l'Antonio Gutiérrez, ha insistit en el tema de l'autonomia sindical, o sigui, en la necessitat de que CCOO sigui i aparegui com a una força social amb veu pròpia, sense subordinacions al PCE. Aquest discurs ha tingut, algunes vegades, una traducció pràctica com, per exemple, quan després del 14-D l'Antonio Gutiérrez va criticar Julio Anguita per unes declaracions d'aquest en relació al futur de la unitat entre CCOO i UGT.

Normalitzar de dret

Però les pràctiques burocràtiques no han desaparegut, ni de bon troç, del sindicat. Les expulsions de Seat-Martorell en van ser una prova, com ho són ara les sancions a diversos militants de CCOO de Seat-Landaben. El patrimonialisme està força arrelat entre els quadres mitjos de CCOO.

Què pot significar, ara i aquí, el reconeixement del corrent d'ES? En primer lloc, l'acceptació formal del que ja és una realitat: a CCOO hi ha diferents formes d'entendre i de fer sindicalisme, i una d'elles és l'ES. I acceptar que l'ES no és la LCR i el MC disfressats de sindicalistes, sinó un munt de companys i companyes, la majoria sense cap militància partidària, que tenen uns criteris diferents, però que aquests criteris, i el seu treball, són part de CCOO.

Això pot conduir a una normalització positiva de la vida interna del sindicat. No creiem que elimini, automàticament, les pràctiques burocràtiques. Això és un objectiu a més llarg termini, i per assolir-lo serà imprescindible que els criteris sobre democràcia interna de l'ES vagin incorporant-se a la cultura de CCOO. És possible que alguns sectors del sindicat s'oposin al reconeixement del corrent. Si aquests sectors arribessin a ser majoritaris, cosa que sembla improbable, l'ES continuaria existint i actuant, però la democràcia i el pluralisme al si de les CCOO, rebrien un cop molt fort. Els Estatuts de CCOO de Catalunya, de la CONC, a diferència dels confederals, no reconeixen l'existència de corrents. Aquesta serà una de les primeres coses a canviar. Després de la constitució de la comissió promotora pel reconeixement de l'ES a nivell confederal, el procés ha d'estendre's a totes les estructures del sindicat. I la CONC no és una estructura més, sinó, segons els seus propis estatuts, un sindicat nacional i de classe. Això vol dir, si més no, que la CONC, per si mateixa, ha de posar els mitjans necessaris per a que l'existència "legal" de l'ES sigui possible. En tot cas, seria desitjable que la CONC tingués una posició oberta.

El reconeixement formal de l'ES com a corrent no significaria d'immediat un avanç de l'audiència i de la implantació de l'ES, tot i que podria ser-ho a mig termini. En qualsevol cas no és aquest l'objectiu prioritari ara. En canvi, sí seria un avanç en la democratització del sindicat, sempre i quan es traduís en una actitud més respectuosa amb les divergències internes, amb la pluralitat de les distintes pràctiques sindicals i amb l'aportació que fem tots i totes les que militem a CCOO, des de diferents òptiques, a l'enfortiment i construcció d'aquest sindicat.

En qualsevol cas, haver iniciat aquest procés, el del reconeixement del corrent d'ES, és una bona cosa pel sindicalisme combatiu i democràtic.

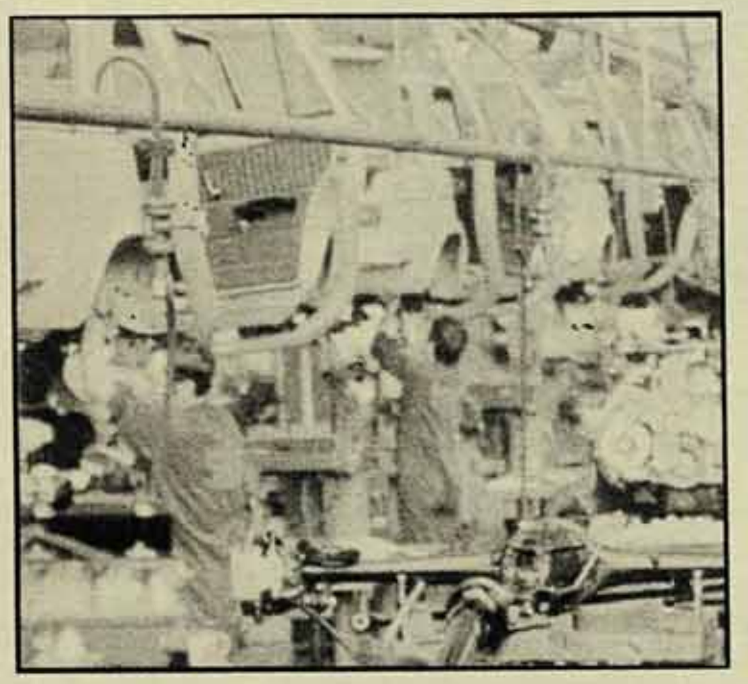
Litus

16 d'abril: un altre referèndum històric a la SEAT

Va perdre la conciliació

Hem entrevistat l'Antonio Gil, membre de la CGT a la mesa negociadora del conveni de SEAT, per tal que ens expliqués, sintèticament, la seva valoració del referèndum realitzat a la SEAT el 16 d'abril.

Dels 18.534 treballadors i treballadores que van votar, 11.944 van dir NO i 6.081 SI. A més a més, la proposta de CCOO ha tret 4.744 vots, i la de la CGT 4.287. Què es votava exactament?

Primer cal dir que la taula negociadora del conveni té aquesta proporció: 6 UGT, 4 CCOO i 2 CGT. UGT, per tant, té el 50% de la representació dels treballadors i només ha obtingut un 30% de suport a la seva proposta. Vull dir també que per la CGT aquest no era el referèndum més idoni. Volíem dos referèndums: un pel MTM/productivitat en el qual haurien d'haver votat només els treballadors de taller directament afectats, i un altra global pel conjunt de la plantilla. Aquesta posició també la tenia CCOO en un principi.

Després, aquest sindicat es va plegar a les pressions de la UGT. Nosaltres només vèiem necessària la primera pregunta. La proposta de la CGT (i a Landaben LAB cridava a votar la nostra proposta) ha obtingut més de 1.000 vots que els aconseguits a les darreres eleccions sindicals. És molt difícil dir resumidament què significava aquesta proposta de conveni, però bàsicament un increment de l'explotació de la plantilla a partir de la implantació, però no només per això, del MTM, un sistema d'increment de la productivitat mitjançant la mesura de temps, molt dur.

I ara, quines perspectives o vies de solució proposeu?

Ho hem de discutir pregonament, però puc avançar algunes idees bàsiques. És necessària una confluència amb CCOO, per imposar un gir radical al procés de negociació. Nosaltres plantegem també que el MTM s'ha de negociar fora del conveni. No podem partir del principi de "a més treball, més diners". Altres temes com hores extres, dissabtes i treball en festius, també s'han de treure del conveni. Serem flexibles per arribar a acords amb CCOO. Pensem que l'empresa ha de prendre nota del resultat. No ens fem il.lusions sobre el seu canvi de postura. Esperem que, a partir d'ara, l'empresa negocii no només amb UGT i, en part, amb CCOO, sinó també amb la CGT. Això significa que s'obre la perspectiva de modificacions en el terreny de la lluita. Fins ara, les assemblees han estat fetes per cada sindicat i per separat. Esperem que també avancem en assemblees unitàries, com ja es fa en alguns tallers.

Avui, 18 d'abril, surt a la premsa que la direcció de l'empresa diu que els resultats del referèndum de SEAT podem afectar les seves exportacions. Què pretén amb aquestes declaracions?

Pensem que és demagògia. Volswagen ha augmentat les seves vendes durant el primer trimestre quasi un 5%. Una part del mercat d'exportació de SEAT són els treballadors de l'antiga Europa de l'Est, fonamentalment els de l'antiga RDA. Pensem que és molt difícil que es pugui fabricar en altres llocs, ara per ara, als mateixos preus i pels mateixos tipus de cotxes que ho fa la SEAT. O sigui, demagògia pura utilitzada per l'empresa per tal de fer xantatge als treballadors.

Votació a Seat - Zona Franca

Temoinsa: un lluita necessària

Eventuals que no es dobleguen

No és aquesta la primera vegada que parlem de Temoinsa a les nostres pàgines. Potser serà la darrera. Efectivament, l'empresa ha aconseguit desmantellar el Comitè.

A dos membres d'aquest Comitè (de 5: 4 de CCOO i 1 d'UGT), entre ells al seu President, no se'ls hi ha renovat el contracte.

En un moment de baixada de la producció (provisional, perquè aviat hi haurà comandes molt fortes per un valor superior als 6.000 milions de pessetes), la direcció de l'empresa ha plantejat que cal rescindir el contracte a 15 eventuals (més del 20% de la plantilla). El Comitè no accepta aquesta mesura si no és amb el compromís de l'empresa de la renovació d'aquests contractes quan torni a haver-hi necessitats de personal, i si no es mantenen les garanties sindicals i la condició de representants dels treballadors als 2 membres del Comitè inclosos en el paquet dels 15. L'empresa no vol sentir parlar de cap acord. La resposta de la plantilla és una setmana de vaga, amb pintades pel polígon, pancartes, fulls i la solidaritat de la federació de la construcció de Catalunya de CCOO. L'empresa comença a jugar les seves basses: envia cartes als treballadors, amenaça amb tancar l'empresa. Els lacais fidels a la direcció fan el seu treball de "menjacocos", dia a dia. La lluita es planteja llarga i dura. Les possibilitats jurídiques estan al costat de l'empresa.

Es convoca una segona vaga, però els treballadors comencen a donar mostres d'esgotament: la lluita ja comença a ser llarga i, més decisiu encara, no es veuen gaires possibilitats de guanyar-la.

A tot això, un membre del Comitè ja està fora i també els dos primers treballadors als quals els hi vencia el contracte. Torna a haver-hi una altra votació a l'assemblea (sempre ha estat aquesta la que ha pres les decisions fonamentals de la lluita) i es decideix, per majoria, que no a la vaga. La lluita ha acabat. Feia més de 15 dies que s'havia iniciat. L'empresa ha guanyat.

Un petit balanç

Tot i així, afirmar que el treball que va començar fa 2 anys el Comitè d'Empresa no ha servit de res, seria deformar els fets. Seria mentir. En primer lloc, l'existència d'un Comitè format per eventuals és ja un exemple. Segon, les condicions salarials, de treball i de contractació serien molt més precàries si no hagués existit un Comitè reivindicatiu (només cal comparar com estaven les coses tot just fa dos anys, quan no hi havia cap Comitè). Tercer, la dinàmica participativa (les decisions assamblearies i democràtiques han estat un criteri irrenunciable en tot moment), ha estat un element decisiu per a fer front a totes les agressions de l'empresa. Sense democràcia obrera i sense participació, no s'haurien aconseguit totes les millores que tenen ara els treballadors de Temoinsa. Quart, encara queda una llavor: una part del Comitè ha de marxar de la fàbrica, però no desapareixerà del tot així com així. I cinquè, Temoinsa ha demostrat que lluitant, fins i tot en unes condicions més dures que la mitjana pel gran percentatge d'eventuals, és com s'aconsegueixen algunes coses.

El treball sindical realitzat per eventuals (i dirigit, bàsicament, a eventuals) està empedrat de dificultats. Dificultats i característiques diferents del que seria el sindicalisme clàssic, en empreses on tothom és fixa. La principal preocupació de tot treballador i treballadora eventual és arribar a ser fixa de plantilla. És en aquest sentit que, en general, s'han d'orientar les lluites de la gent eventual. Temoinsa ha triplicat el seu nombre de treballadors fixes des que té Comitè: això ja diu bastant.

Per altra banda, el sindicalista eventual, si vol ser fixa i defensar alhora els treballadors amb posicions reivindicatives i de classe, generalment no trobarà un altre suport que el que li donin els seus propis companys. Conclusions del tipus "no serveix fer treball sindical quan ets eventual perquè t'acaben fotent al carrer" no serveixen. Això significaria que el 30% de la població assalariada a l'Estat espanyol restaria aliena a la lluita sindical.

Les característiques de la lluita, quan les condicions de la plantilla són de gran precarietat, són més difícils. Però no impossibles. La lluita de Temoinsa és un exemple del que pot fer-se. I, a més a més, ben fet. Només els escèptics afirmaran que els resultats no compensen aquesta lluita.

Però no la gent que fa de la dignitat de classe un valor a conservar.

Jaume Raventós

Cal una altra Llei

La Llei del PSOE en un cul de sac

Si alguna llei ha estat citada, rebutjada i analitzada fins el límit, la de la despenalització parcial de l'avortament, que el PSOE va promulgar l'any 85, se'n porta la palma de totes. L'escàndol ha acompanyat aquesta despenalització que cap sector de la societat ha acceptat.

Quan surti aquest article, esperem i desitgem que en Germán Saez de Santamaría ja estigui en llibertat i que es parli clarament del fons del problema: la Llei.

Abril: mes d'escàndols

El mes d'abril ha estat un dels més prolífics en escàndols. La cosa va començar quan van empresonar el ginecòleg malagueny per un delicte d'avortament. Aquesta vegada el Tribunal Suprem no va acceptar el recurs i, una vegada més, un professional de la sanitat anà a la garjola per practicar un avortament a una nena de 14 anys violada per un parent... Un despropòsit tan gran posa en evidència dues coses: hi ha la possibilitat de que el jutges apliquin la llei d'una manera estricta, a la lletra (la sentència era d'abans de la llei), enfrontant-se clarament a l'opinió del conjunt de la societat; i de que, per la mateixa raó, ni les solucions "humanitàries" del Govern, posant en marxa la maquinària dels indults, aconsegueixen aclarir la situació ni tan sols a curt termini.

Per acabar de fer un quadre prou surrealista, tots els sectors anti-avortament han aprofitat per dir la seva.

La més sonada ha estat la dels bisbes. A aquestes alçades del mes ja se li ha tret molt suc a tot això. Però precisament quan ho vaig llegir per primera vegada em va venir a la memòria una publicació que es diu "Cristianes pel dret a decidir", editada a Sudamèrica, que poc a poc va introduint un missatge progressista sobre el dret de les dones, pobres en especial, a decidir sobre la seva maternitat. I la seva idea és fer una església respectuosa per a totes les dones, i aplegar forces amb tots els moviments per millorar la vida de les dones, en especial les més desprotegides... I és que no hi ha per on agafar-ho: que una entitat que encara té tant poder i repercusió pública, com per sortir a la primera pàgina dels diaris, des de la seva "càtedra" culpabilitzi a les dones que han avortat, excomunicant-les, comparant l'avortament a camps d'extermini nazis i cosetes per l'estil, i enfrontant-se a un dret individual que cada dona hauria de poder utilitzar en plena llibertat, si la llei li ho permetés, que els bisbes facin això, repteixo, és fastigós. Ens queda el consol que aquestes pastorals només són amenaces greus, però que l'època inquisitorial de la foguera, o la presó religiosa ja no és a l'abast de la mà dels que pronuncien tan ignominioses diatribes.

Bisbes i metges

I de la mà dels bisbes, els metges han aprofitat per treure el seu codi deontològic tan sagrat, que considera prohibida la pràctica d'avortament. Si en el cas dels bisbes és fora de lloc, en el cas dels metges, la fantàstica doble moral és en si mateixa un escàndol i una befa pels professionals que, malgrat el Codi, practiquen avortaments en les millors condicions que poden. També he sentit algunes metgesses i metges que quan senten això els hi agradaria descolegiar-se, així com a d'altres ciutadanes i ciutadans ens agradaria pensar en apostatar, perquè no ens confonguin...

Un que diu el que pensa

Així les coses, entenem molt bé que en Germán Saez de Santamaría, al sortir de la presó, digués el que pensava: que hi ha jutges i fiscals tan reaccionaris "que assalten i roben les nostres llibertats", una cosa que hem pensat molta gent que encara tenim capacitat de sorpresa, quan ens n'adonem que això es considera un perill social tan gran que s'ha de decretar presó incondicional...

D'escàndol en escàndol, anem descobrint una cosa que feia temps que no es deia, cal canviar-ho gairebé tot. Queden arrelats a l'aparell de l'Estat molts poders que no són els de la majoria de la població, i que tenen capacitat per ordenar les nostres vides, ments i cossos...

I parlant de la majoria de la població, em ve a la memòria les conclusions del Document de la Fiscalia de l'Estat, que després de llargs estudis conclou en la necessitat social de canviar la Llei, que reconeix que és innecessària, donada la seva inutilitat, i que després d'analitzar els 49 judicis per avortament que hi ha hagut des del 85 l'informe conclou "que sembla obvi que la legislació espanyola és insuficient ja que cap de les causes dels 49 judicis s'enquadren en els supòsits de la despenalització". Una cosa ben curiosa, quan des del 85, ja ho havíem clarament demostrat, però que malgrat tot continua sense resoldre's. I aquí la responsabilitat és clarament del govern. Després d'aquests últims fets, amb tot coneixement de causa, encara es permet dir que no sap si el quart supòsit podria ésser una solució. Mentre la Matilde Fernández i la Carlota Bustelo diuen que elles personalment creuen que una llei de terminis seria més adequada, més en consonància amb els temps, el Sr. Ministre de Justícia creu que no entraria en l'actual Constitució i que es farà una altra revisió, i ja veurem.

Però aquest "ja veurem" pot ser tan inútil com irresponsable, per què ¿qui decidirà si la situació socio-econòmica de la dona és suficient o no? Tornarem a estar en la mateixa situació d'indefensió. La llei deixarà sense protecció jurídica a les dones i als professionals de la sanitat, i la reforma de l'avortament quedarà per 5 anys més amb una mica de sort.

Tornar, tornar...

Per això el moviment feminista i les comissions pel dret a l'avortament, han tornat a aplegar esforços i aliances per promoure mogudes aquest mes d'abril per un urgent canvi de la llei amb un principi fonamental: que les dones decidim.

Es tracta de normalitzar el dret de l'avortament, i l'únic camí és el de la decissió de les dones. I aquesta decissió tampoc ha d'estar sotmesa a terminis, perquè malgrat que així es deixa decidir a les dones fins a un cert temps de gestació, ens podem tornar a trobar que a partir d'un termini no determinat per la llei no sigui possible avortar. Si volem una reforma que serveixi a les dones, d'una vegada cal que la paraula i la llei siguin fetes pensant en les dones. En dones, és a dir, persones responsables dels seus actes, amb tota la informació que calgui, coneixedores de tots els riscos per a la seva salut en cada moment, com s'informa d'altres actes mèdics i que es pugui fer a la xarxa sanitària pública. És ben simple i no ens cansarem de dir-ho. Per sortir del cul de sac cal canviar de sac, o millor sortir del sac i anar pel camí del dret de les dones a decidir sobre el seu propi cos. Un camí on hi tiraran pedres els bisbes, els jutges, els pro-vida, però un camí on finalment les dones serem considerades ciutadanes de primera per decidir sobre nosaltres mateixes. Perquè ja ho hem dit moltes vegades, no ens agrada avortar, ens agradaria que cap dona es veies en la situació de quedar-se embarassada sense desitjar-ho, visqués la seva maternitat amb alegria i amb totes les condicions que li calguin. I que si no vol ser mare també ho faci sense angoixa, i sense ser culpabilitzada per ningú. No us sembla que val la pena seguir lluitant? Ara torna a ésser el moment: una primavera pel dret a decidir. Quin somni! Ho seguim intentant.

M.C.R.

Una primavera d'insubmissió

"Los esperamos desde hace tiempo"

S'apropen moments importants per la lluita contra el servei militar. El govern, amb dificultats, intenta ultimar la reforma de la "mili". El moviment antimilitarista ha de preparar la resposta.

Després de l'atenuació de les mobilitzacions contra la guerra al Golf Pèrsic, conflicte que encara segueix amb la repressió sobre el poble kurd que està duent a terme l'exèrcit iraquià, ha estat el moviment antimilitarista qui ha mantingut la flama de la lluita per la pau.

La primavera comença moguda

El passat dia 4 es va realitzar la segona presentació d'insubmissos d'enguany, que aquest cop comptava amb la presència dels dos joves catalans que van abandonar les corbetes "Infanta Elena" i "Vencedora" que els havien de portar al Golf. En Josep Antoni Escalada i en Manuel Blàzquez s'han declarat objectors de consciència i així ho van anar a manifestar, amb la resta d'insubmissos de Catalunya, davant el nostre vell conegut, jutge militar Ricardo Izquierdo, portant a la butxaca més de dos centenars d'autoinculpacions de suport als desertors. Els militars només van voler rebre a "esos dos que esperamos hace tiempo", segons les seves mateixes paraules, i poca estona després, en Josep Antoni i en Manuel eren traslladats a Cartagena per a ser empresonats. Com ja és habitual, els militars intenten diferenciar els seus casos arbitràriament i desvincular-los del moviment; se'ls acusa de deserció (penada amb un màxim de tres anys de presó), en el cas de Josep Antoni, i de "quebrantamiento del deber de presencia" en el cas de Manuel, la condemna del qual pot arribar "només" fins a 6 mesos. El moviment ja ha fet les primeres accions i en prepara de noves fins aconseguir la llibertat dels dos companys. A destacar la manifestació, que sota el lema "Llibertat insubmissos empresonats/Dir no a la guerra és construir la pau", està convocada pel proper dia 26, així com una pròxima concentració a Cartagena.

La reforma que ve

El fals acabament de la guerra està donant peu a que el debat sobre el servei militar torni a estar en primer pla de l'actualitat. L'anunciada reforma de la "mili" torna a ser endarrerida pel govern, que ha posposat la discussió prèvia per després de les eleccions municipals, deixant per la tardor el debat sobre el projecte de llei. Sembla que el PSOE vulgui guanyar temps, per millorar a favor seu la correlació de forces que no li és del tot favorable. El consens parlamentari continua trencat, però mentre intenta resoldre-ho, el PSOE, sense canviar de postura sobre la conscripció, comença a vendre el producte de la nova mili, i alhora opta per un salt qualitatiu pel que fa a la repressió envers els insubmissos.

Per fer-se una idea dels arguments i contraarguments més barroers que des del poder s'utilitzen per justificar el manteniment de la conscripció, només cal llegir l'article d'opinió publicat a "El País" del passat 8 d'abril, titulat "¿Qué ejército?", i signat per un nou personatge que s'afegeix a la llarga llista dels inefables Meyer, Moya, Pertierra, etc: Augusto Borderas, el nom del qual té temibles ressonàncies totalitàries a to amb els seus arguments, que també donen sentit al seu cognom, no exempt d'incitacions a l'acudit. Doncs bé, el susdit Borderas, s'atreveix a dir que l'abolició de la conscripció "está en contra de nuestra tradición militar" i "tiene todos los inconvenientes de las guardias pretorianas". Com si ens haguéssim d'enorgullir de la "nostra" tradició militar!!! I els cops d'estat? I la guerra civil? En tot cas, hauríem d'esbrinar en què s'ha diferenciat fins ara l'exèrcit espanyol de les guàrdies pretorianes, sipais, mamelucs o "gurkas" a l'ús.

De ben segur que tots els arguments no seran d'aquest tipus. Si fos així, ben fàcil ho tindria el moviment. Ben al contrari, la venda en fascicles de la nova mili ja ha començat. Endemés de la famosa reducció a nou mesos hi haurà: "regionalització" del servei, establiment d'un termini de 4 ó 5 anys per escollir el moment i el lloc d'incorporació, millores econòmiques, de manutenció i permisos, etc... a més de la reducció del temps de la prestació substitutòria i la possibilitat que les famílies que tinguin un fill fent el servei militar puguin desgravar en la seva declaració de renda. Tot això dins del nou "servicio nacional" com el bateja en Borderas. És en Borderas, també, qui per un moment posa el dit a la ferida, en reconèixer explícitament el fracàs del voluntariat especial i el rebuig de la joventut a participar en un exèrcit professional. I és que el moviment antimilitarista té una doble tasca al fer sentir la seva veu en aquest debat: la primera, deslegitimar la nova mili, la qual cosa no serà fàcil, malgrat el sentiment social majoritari de rebuig al servei militar; i la segona, fer més conegut i tan definit com sigui possible el camí que comença amb l'abolició de la "mili" i arriba a la desaparició dels exèrcits. S'ha de trencar la falsa disjuntiva: exèrcit de conscripció o exèrcit professional, o els seus succedanis mixtes en major o menor mesura. Aquesta no és una tasca fàcil i caldrà molta imaginació per trobar els mitjans perquè el discurs del moviment arribi a ser conegut en tota la seva extensió. El primer pas ha de ser desemmascarar la reforma, explicar la injustícia de la conscripció, ja sigui aquesta més "hard" o més "light".

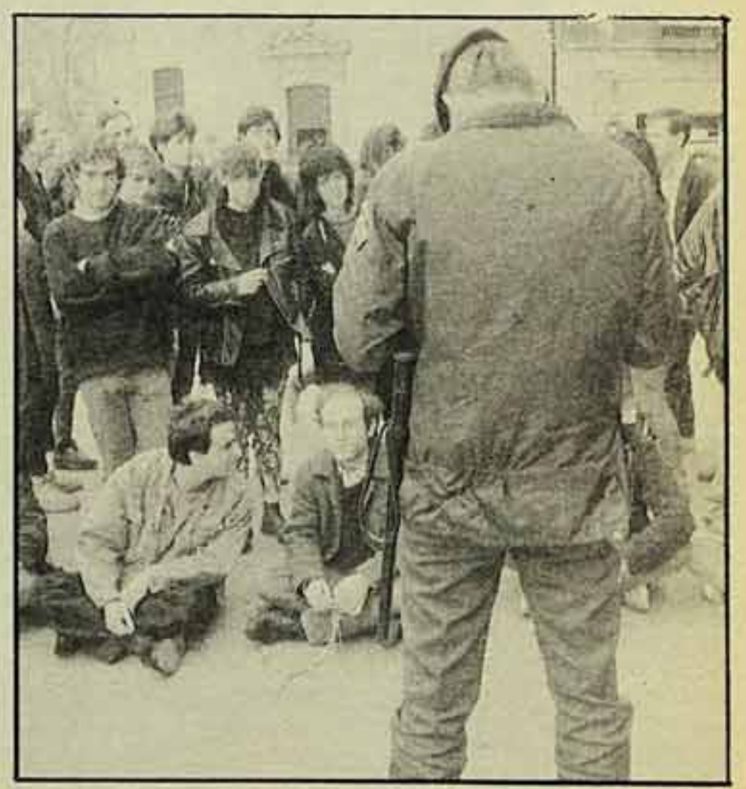
La repressió augmenta

El govern té molt clar que no pot tirar endavant la reforma amb una posició de feblesa davant el moviment antimilitarista. Ha d'intentar desacreditar el màxim possible la insubmissió i les postures d'oposició al reclutament. La millor manera que ha trobat és fer recaure tot el pes de la llei sobre els insubmissos a la Prestació Social Substitutòria. Els judicis i les condemnes s'estan acumulant, i ja s'ha aplicat la primera sentència a Antonio García Quesada, condemnat a dos anys i quatre mesos de presó, i que ja ha estat engarjolat a la presó civil de Cartagena. És el primer cas d'empresonament d'un insubmís després de judici. De tota manera el paper dels jutges en aquest afer està essent molt contradictori. Hi ha des de peticions fiscals per sota de la pena mínima establerta a la llei, fins a condemnes per sota d'un any que suposen la llibertat immediata per l'insubmís, passant per sentències en ferm seguides per petició d'indult per part de la jutgessa. La pretensió del govern de donar una sortida repressiva a la insubmissió està fent que els jutges li tornin la pilota o creïn contradiccions que fan més evident la necessitat d'una sortida política. Endemés, s'afegeixen contínues amenaces per part del ministeri de Defensa contra els insubmisos, que són titllats diàriament d'insolidaris, a més de la decisió definitiva del Tribunal Constitucional, deixant la porta oberta als militars per processar, en base a la seva jurisdicció, els insubmisos al servei militar.

Una nova situació pel moviment

Tot resumint, el moviment antimilitarista haurà de fer front, durant els propers mesos, a una nova ofensiva en la tàctica repressiva del govern, intentant donar-li la volta per tal d'anar sumant arguments contra el "nou" model de forces armades que s'apropa. La insubmissió i el rebuig al servei militar continuen creixent i guanyant suports socials. En aquesta línia ha de continuar el moviment, aprofundint i estenent el seu discurs. És la millor manera d'apropar-se a l'abolició de la conscripció en el camí cap a un futur sense exèrcits.

Pau

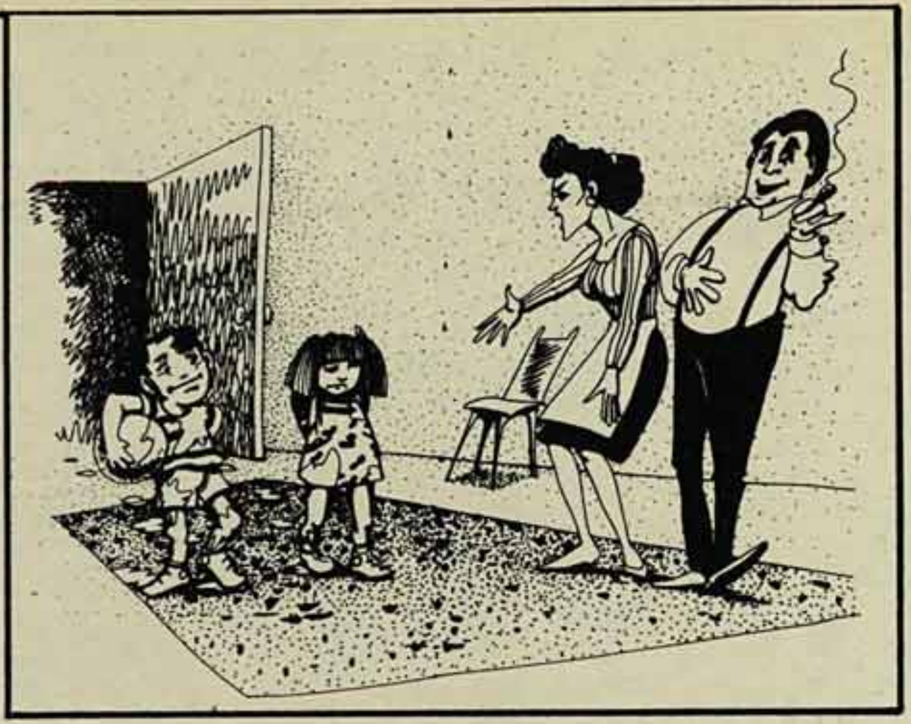

Una de les moltes concentracions davant del G. Militar

Un llibre del Josep Vicent Marqués

Masclistes Recuperables?

A la redacció ens ha arribat aquest article, aquesta reflexió al voltant del paper dels homes en relació al moviment feminista. Les seves afirmacions ben segur que no són gaire "ortodoxes" (i per què ho haurien de ser?), però sí que resulten interessants i, sobre tot, polèmiques. El publiquem, sense cap mena d'ànim d'obrir un debat (ni tampoc amb l'ànim contrari), però si amb la voluntat de donar a conèixer un seguit d'opinions i de propostes força agosarades.

Vull recomanar a totes les persones, especialment a les del gènere masculí i, sobre tot, als militants revolucionaris, la lectura de l'últim llibre d'en Josep Vicent Marqués, que té aquest títol força suggeridor: "Curso elemental para varones sensibles y machistas recuperables".

En una clau d'humor, aquest llibre diu veritats com cases i dóna peu a obrir debats força interessants. Aquesta obra és un intent molt lloable per situar un debat que, fins ara, molt poca gent s'ha plantejat: com és l'home actual, diferents maneres de relacionar-se amb les dones i algunes suggeriments per canviar l'estat actual d'aquestes relacions. Com diu en Josep Vicent Marqués, aquest llibre és especialment recomanable pels homes que comencen a sospitar que els mites de la masculinitat impliquen dolor per les dones i poc plaer pels homes. I ara, unes quantes reflexions suggerides per la lectura d'aquest llibre.

Els homes i la lluita antipatriarcal

La lluita antipatriarcal no és una tasca exclusiva de les dones. El paper dels mascles en aquesta lluita no és exclusivament de suport a la lluita de les dones, sinó que tenim tasques pròpies a fer. Amb la iniciativa en aquesta lluita cal tenir un objectiu fonamental: passar de ser "homes" a persones del gènere masculí. Per veure què significa aquests camí i les passes a fer en aquesta lluita cal ser conscients del que això significa. Fer-se conscients del nostre paper, discutint de coses que normalment ni s'en parlen entre nosaltres: sexualitat, relacions amb els homes i les dones, etc.

Ningú no parla de la importància que ha tingut en el fracàs del "socialisme real" el nul canvi dels "rols" sexuals, experimentat en aquests països. Alguns dels rols reservats exclusivament pels mascles en aquesta societat són discriminatoris, injustos i, a més, perjudiquen d'una forma clara als homes. Per exemple, el monopoli quasi exclusiu de la violència que comporta la mili, etc.

Els militants dels partits fan dues menes de discussions polítiques: la POLITICA (amb majúscules) que la dominen els militants dels gènere masculí i la política (amb minúscules) que es deixa en les mans de les militants del gènere femení. Qui ha discutit seriosament de pornografia, prostitució i altres debats desenvolupats darrerament en el si del moviment feminista?

Construir persones

No és possible construir una societat no patriarcal sense el paper actiu del 49% de la població, que en la societat actual juga un paper determinant.

Aquest paper actiu no pot limitar-se a la solidaritat amb les dones feministes que lluiten contra la societat patriarcal. Si en diferents països s'han creat organitzacions anti-racistes com "SOS Racisme", seria també interessant i necessari crear organitzacions de "SOS Masclisme". Els militants revolucionaris haurien de jugar un paper d'avantguarda en aquestes discussions.

Aquestes són algunes de mes moltes reflexions que poden fer-se després d'una lectura tan interessant; però hi ha una qüestió que m'interessa per damunt de tot i per això reproduiré l'últim paràgraf del llibre d'en Josep Vicent Marqués:

"I ara que? Continuarà fregant-se les seves ferides i plorant-nos a tots, i sobre tot, a totes, dient què vostè és així perquè així el varen fer, amb la mateixa energia amb la que Jeanette cantava 'Soy rebelde porque el mundo me hizo así'? O intentarà canviar?"

Jo, com a militant revolucionari, el que proposo és un debat col.lectiu dels militants del gènere masculí per analitzar el paper d'avantguarda per dur a terme aquest canvi i, després, treure'n conclusions i iniciar un paper més actiu dintre d'aquesta lluita antipatriarcal, al mateix temps que més solidari amb el que fa molts anys que fan les nostres companyes del moviment feminista.

En aquest combat les dones ens porten un avantatge molt considerable. Pot ser que algun dia les nostres companyes aconsegueixin ser persones del gènere femení i nosaltres encara estiguem pensant que això de ser "homes" és molt important.

De moment, les dones estan molt més a prop que nosaltres per arribar a trobar tot el que significa ser persona, ja que són conscients de la importància d'aquest debat i estant treballant per avençar.

Prou ja, companys. Us animo a llegir aquest llibre. A vosaltres, companyes, animeu-los. Si us plau, regaleu-los aquest llibre (la meva companya me l'ha regalat), discutiu-lo amb ell, no deixeu que es quedi en les generalitats, feu que concreti les discussions en les relacions amb vosaltres.

I, sobre tot, el que més m'agradaria és poder fer el més aviat possible les discussions entre companys que són necessàries per avençar, encara que només sigui una miqueta. És aquest el paper conscient que jo crec que hem de jugar els mascles sensibles i masclistes recuperables en la lluita antipatriarcal i per la construcció d'una nova societat en la qual, les persones de gènere masculí i femení siguem més felices, lluitant juntes per una veritable igualtat i contra l'explotació.

Que podem començar a treure l'interrogant del títol d'aquest article depèn de tots nosaltres.

Anim i endavant!

Fernando A.

Tots som violadors?

El mateix autor, a rel d'una sentència judicial que ha absolt un violador, segueix insistint en la reflexió encetada en l'altre article d'aquesta mateixa pàgina.

Un cop més, una sentència judicial ha deixat un violador sense càstig. El motiu: la dona violada no havia demostrat, segons la sentència, prou resistència, ja que l'arma del violador era una agulla.

Això m'ha fet tornar a reflexionar sobre el tema de la violació. En més d'una ocasió, he sentit a la meva pell la vergonya i la ràbia que m'ha provocat el fet de notar que jo mateix era motiu de por per a una dona. Per exemple, al trobar-me amb ella en un carrer solitari de nit (les poques valentes que encara s'atreveixen: jo no sé si ho faria en el seu cas) pensant que puc ser un agressor pel sol fet de ser home. I aquesta situació em fa pensar: ¿és una por injustificada? O més aviat, ¿hi ha una cosa en comú entre els violadors, els jutges i jo? I, evidentment, hi ha algunes coses que compartim.

En primer lloc, un aprenentatge comú a tots en l'acceptació de la utilització de la violència com a mètode per a resoldre els conflictes i les frustracions.

En segon lloc, una suposada superioritat física, que ve més donada per la pràctica en la utilització del propi cos com una arma agressiva des de la infància que no pas de la massa muscular.

Pel que fa a l'ús dels homes de la força per a la resolució dels conflictes, hem tingut les experiències de les baralles a l'escola o al barri, i l'obligatorietat de fer la "mili" com a expressió evident de que l'exercici de la violència no es considera només un dret sinó un deure del conjunt dels homes.

Aquest procés culmina, fins i tot en la gent més conscient, en la tendència a utilitzar la violència per resoldre els conflictes tant polítics com emocionals. ¿Quantes vegades arribem a les mans per resoldre situacions conflictives? Queda clar, dins d'aquest procés, on està situat el violador, no com un "monstre" fora dels homes normals, sinó en la lògica masculina de la resolució de les frustracions.

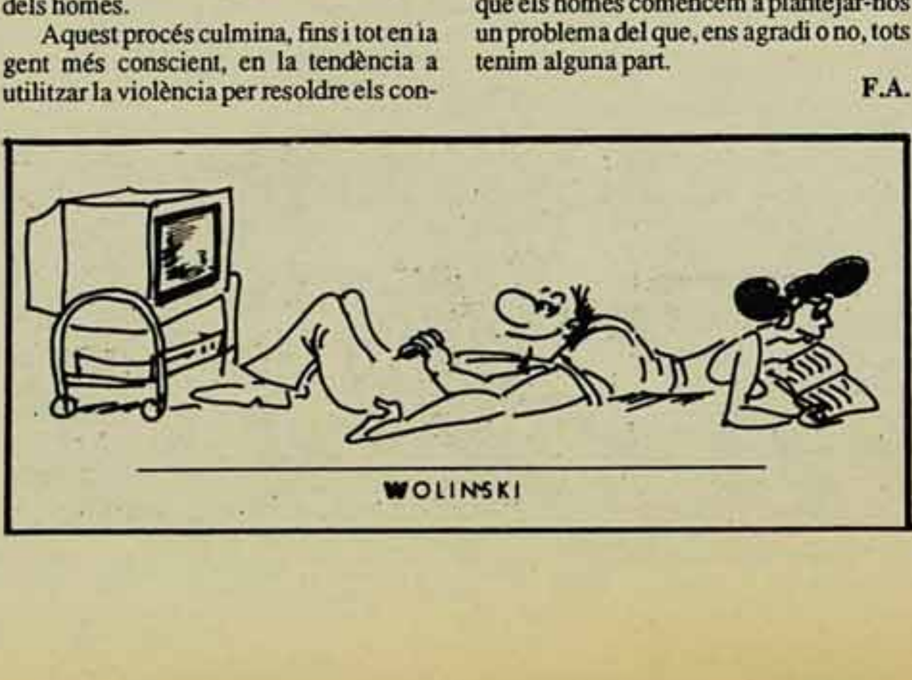
És per això que no resulta estrany que qualsevol de nosaltres sigui una amenaça mortal per a les dones.

Com pot canviar-se aquesta situació? El moviment feminista ja està fent les coses que ha de fer: campanyes de denúncia, cases d'acollida, autoeducació contra la por... ¿És suficient? Crec que els potencialment violadors, els monopolitzadors de la violència, els suposadament superiors físicament, també som capaços d'autoeducar-nos per arribar a canviar les nostres relacions.

Hauríem de començar a discutir totes aquestes coses per tal de trobar unes vies de sortida. Tenim tanta necessitat com les dones de parlar entre nosaltres d'aquests problemes que ens afecten greument. Però a més a més de parlar, també podríem fer quelcom més. Escriuré un exemple. Uns companys suecs han muntat un centre sobre la violència masculina que fa des de teràpia de casos concrets fins a campanyes de sensibilització i denúncia dirigides als homes.

Després d'haver viscut un exemple recent de mística masculina, de la violència a escala planetària (és clar que em refereixo a la guerra del Golf) és urgent que els homes comencem a plantejar-nos un problema del que, ens agradi o no, tots tenim alguna part.

F.A.

"Futbol és futbol"

Aquesta frase, aparentment sense cap sentit, dita per un dels mags del futbol, Vujadin Boskov, resumeix el pensament intel.ligent que governa el joc preferit de molts, molts milions d'éssers quasi normals. Jo entre ells.

Comences un dia, de petit, a donar patades a una pilota, ingenuament, i no t'imagines en el que pots convertir-te. Un addicte. Després d'un grapat d'hores en el camp (de joc), passes a una tasca més "intel.lectual", on abunden l'anàlisi de les transformacions que pateix el joc, l'actualització de la informació sobre els nous artistes de l'espectacle, el desenvolupament en altres geografies...

Em dóna la impressió, crec, que el futbol és un joc senzill, que seria normal ocupés un lloc a la infància i, posteriorment, amb poques pressions, tingués un espai indeterminat entre els adolescents i els adults. Com a gent afeccionada. La competició es recolzaria en un generós patrocinador, sense excessius recursos, que pagaria el material esportiu, i també els desplaçaments en autocar. També, per què no!, un refresc en el descans. Així d'intrascendent hauria pogut ser l'afer.

Però no ha estat així. Avui és un negoci força gran per aturar-lo. Com és lògic, també han aparegut símptomes visibles de malaltia. L'estadística de practicants i d'espectadors que va als estadis presenta una tendència clarament descendent. Només creix la xifra de telespectadors. De moment, tracten de corregir aquests desajustaments impulsant el joc a l'Africa, a l'Asia... Malgrat tot, el futur és incert.

A més a més, aquests darrers anys registren una perillosa concentració de l'espectacle. Itàlia s'ha convertit en la gran lliga mundial. Han acaparat els millors jugadors (bàsicament alemanys, holandesos, brasilenys i argentins). La passió que desperta l'"Scudetto" és molt superior a la que estem acostumats a veure per aquestes contrades. Aquí hi ha força gent que dóna la quota, però allà són una legió. A Itàlia, per exemple, és possible que un conjunt de 2ona divisió fitxi el millor futbolista de la lliga estatal d'aquí, Martín Vázquez.

Els milionaris italians s'han encomanat dels deliris dels seus col.legues nord-americans. Compren i posen noms als equips. Es igual dir "Milan" que l'"equip de Berlusconi".

Les entitats esportives, tradicionalment, han estat de propietat popular. Milers (o centenars) de socis amb aportacions diferenciades. La causa de la reconversió en societats anònimes? Massa diner per administrar. És millor, diuen, que el controlin uns pocs. I, per descomptat, amb criteris professionals.

El punt dèbil, allò que no funciona, és la implantació del futbol als EUA. Per a promocionar-lo, portaran allà el circ del Campionat Mundial de l'any 94, amb el risc que els estadis restin buits. No tenen ni lliga estable. La base de la selecció nacional dels EUA són els "hispanos".

El "físic" dels futbolistes és força normal, quasi vulgar. Per a jugar a futbol cal ser simplement normal. Això, als iankis, no els agrada. Els hi agraden més els atletes, els qui són fàcilment identificables. Es redueix el volum, els muscles, l'alçada. Els "físics grans" són poc recomanables per menar la pilota. Cap esport d'èlit es juga amb el peu als EUA. No saben.

La lliga de futbol de per aquí, malgrat ser una de les millors del món, deixa descontents els afeccionats. Pocs equips bons, perquè les diferències econòmiques entre els clubs són força grans. Aquest any, la cosa més espectacular és l'enfonsament del R. Madrid. La coneguda maledicció, "més dura serà la caiguda", els ha escollit com exemple per a l'aprenentatge de les joves generacions. Un bon Barça ha pres el relleu, i ho fa bé, amb un futbol ambiciós, amb ganes de que els socis tornin al Nou Camp. L'any passat, en Cruyff semblava embogit, sobtava amb tant desordre. En canvi, pocs mesos després, organitza un equip que pot arribar a ser el millor d'Europa. De moment, un candidat.

Una mica de conjuntura

La Copa d'Europa, la competició més simbòlica de la lluita entre clubs, registra aquesta temporada, a més a més de l'enterrament del R. Madrid, l'Oporto, el PSV, Steaua... la del seu líder més carismàtic: el Milan. Autèntica sensació futbolística d'aquests darrers anys.

El principal aspirant al trofeig és, aquest any, el Marsella. La incorporació de jugadors africans ha donat més consistència i imaginació a la vessant ofensiva. Abans hauran de guanyar a l'"equip dels sindicats" de Moscou. Després, probablement, se las veuran amb l'Estrella Roja, que significa el retorn del futbol iugoslau a primer pla, de sempre molt estimat pels afeccionats.

No pot parlar-se de futbol sense dir alguna cosa dels anglesos, dels escocesos, dels galesos i dels irlandesos. És una concepció del joc diferent, molt més generosa d'esforç físic i, obligadament, de menor qualitat tècnica. El Liverpool és la joia del futbol d'aquelles illes. Un equip realment esplèndid, una màquina. L'espectacular Barnes, d'origen haitià, és la gran figura del conjunt.

M'he oblidat dels àrbitres i de Maradona. Els dos mereixien un record.

Carles Alcocer

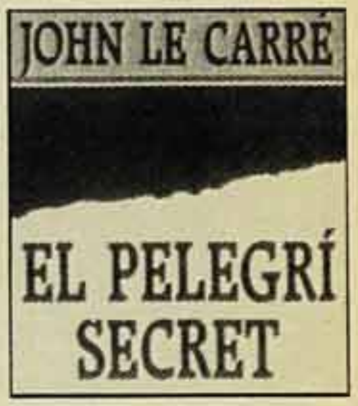

llegir:

Tres Llibres per Sant Jordi

Per fer una mica menys feixuga l'obligació de llegir per Sant Jordi, us invitem a llegir tres llibres força interessants.

El Pelegrí Secret

Es tracta de l'últim Le Carré, on un conjunt de narracions dels seus personatges clàssics, estan unides per una reflexió sobre la situació a l'Est i sobre el paper de l'espionatge en un món canviant.

John Le Carré. " El Pelegrí Secret". Edicions 62. 1875 ptes.

Personatges en un paisatge d'infància.

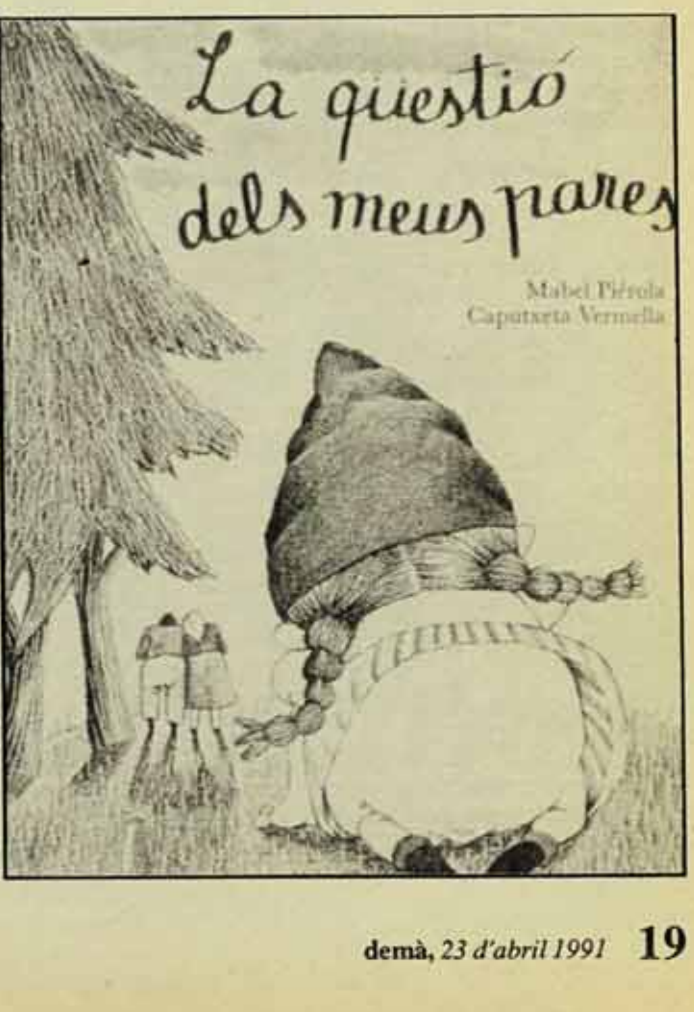

L'escriptor Txec Bohumil Hrabal ens ofereix aquesta narració al voltant de la vida quotidiana en una petita ciutat de Bohèmia, on la màgia i la lírica són presents en un món farcit de troballes fantàstiques i festives.

Bohumil Hrabal. "Personatges en un paisatge d'infància". Col. l'Ancora. 1600 ptes.

La qüestió dels meus pares.

Per la gent de menys edat, aquesta recreació de la història de la Caputxeta Vermella, obre els ulls a la seva vida real i ens explica el rerafons del seu viatge pel bosc. Es tracta del premi Apel.les Mestres d'enguany.

Mabel Pierola i Caputxeta Vermella. "La qüestió dels meus pares". Edicions Destino. 1500 ptes.

A signar: falten poques setmanes

150.000 signatures. Aquesta és la xifra de signatures que la campanya "Viure Sense Nuclears" ha recollit fins mitjans d'abril a tot l'Estat espanyol. Vora de 20.000 corresponen a Catalunya. Ben mirat és un gran pas cap a l'objectiu de les 500.000 firmes necessàries per a que prosperi la iniciativa legislativa antinuclear. Aquest és el fruit de l'activitat de centenars d'activistes antinuclears que han omplert i retornat els plecs de recollida de signatures i que continuen col.laborant amb la seva valuosa aportació en la difusió de les idees i les propostes antinuclears.

Aquesta quantitat de persones signants tenen un valor especial si tenim en compte les enormes dificultats imposades per l'administració de l'Estat. No cal oblidar també les implicacions que han representat per a la campanya antinuclear les repercusions de la Guerra del Golf Pèrsic i la dedicació d'esforços a la campanya contra la Guerra.

Les traves de l'administració demostren l'interès d'impedir pràcticament la utilització de la via de la Iniciativa Legislativa Popular i dificultar l'expressió pública majoritària del rebuig a l'energia nuclear. La Campanya ha interposat els recursos legals necessaris per denunciar i impedir l'obstaculització d'un dels pocs mecanismes de participació popular (l'altre és el referèndum) en les grans decisions polítiques. La campanya "Viure Sense Nuclears" ha demanat a la Junta Electoral Central que, per pal.liar les traves burocràtiques, autoritzi a posar taules de recollida de signatures també el proper 26 de Maig, jornada electoral. Aquesta pràctica -compaginar consultes electorals amb d'altres propostes polítiques- és usual a d'altres estats de democràcia parlamentària. Ja veurem quina serà la resposta de l'administració de l'Estat.

La campanya continua en marxa i, amb motiu del 5è aniversari de la catàstrofe nuclear de Txernòbil, els dies 27 i 28 d'abril s'ha organitzat una amplia mobilització amb l'objectiu de treure taules al carrer per recollir signatures. S'han organitzat activitats per part de les comissions promotores a moltes localitats i barris de Catalunya. La campanya ha fet una crida especial a les persones fedatàries i col.laboradores per ajudar a tenir una presència al carrer per part del moviment i, alhora, aconseguir més signatures. Per arribar al mig milió de signatures cal l'ajut de molta gent. A les properes setmanes hi ha un repte important pel moviment antinuclear i també pels altres moviments alternatius: avançar en l'objectiu de la Campanya. La teva col.laboració a més de precisa serà inestimable. No dubtis en posar-te en contacte amb les Comissions Promotores o amb la gent de la Lliga per recollir signatures.

CALENDARI

27 Abril:
Recollida de signatures als mercats i carrers.

28 Abril:
Recollida de signatures a places, passeigs i parcs.

30 Abril:
Jornada per Viure Sense Nuclears.
Lloc: Centre Cívic La Sedeta.
Passatge Llavallol, s/n.
BARCELONA

18 h.:
Projecció de videos:
"Trencar la cadena nuclear"
"res més és the best".

19 h.:
Xerrada col.loqui
Les implicacions de la nuclearització a Catalunya.

22 h.: Festa i ball.

COMISSIO PROMOTORA A BARCELONA

Tel.: (93) 217 95 27
Gran de Gràcia, 126. Pral.
08012 BARCELONA

L'accident de Txernòbil: 28 - abril - 1.986

Txernòbil va provocar la mort immediata de 31 persones, 29 de les quals eren bombers. Quasi mig milió de mares i nens van haver de ser evacuats. Més de 100.000 persones han hagut d'emigrar definitivament. Una quarta part de la superfície cultivada de Bielorússia restarà improductiva durant més de mig segle.

Un milió i mig de persones han quedat afectades per radiacions d'alt nivell. El nombre probable de càncers induïts per l'exposició radioactiva en els propers 70 anys s'avalua en 24.000, segons les primeres estimacions oficials, tot i que científics independents eleven la xifra fins a mig milió.

Txernóbil va demostrar que els efectes d'un accident nuclear no coneixen fronteres. Un accident anàleg en zones europees més densament poblades que Ucraïna seria un desastre encara pitjor.

L'accident de Vandellòs 1: 19 - Octubre - 1.989

Si la nit del 19 d'octubre de 1.989 els tècnics de Vandellòs 1 no haguessin pogut evitar a darrera hora que la reacció nuclear es descontrolès definitivament, com havia passat a Txernòbil, la contaminació radioactiva enlairada fins a mil metres d'alçada hauria arribat al cap de sis hores a Barcelona, el Pirineu lleidatà, Els Monegros, Calanda, Castelló o Palma de Mallorca, segons que el vent dominant fos, respectivament, garbí, migjorn, xaloc, llevant, gregal o mestral.

Mentre Vandellòs 2, Ascó 1 i 2 i Cofrents segueixin funcionant, qualsevol nit pot tornar a passar el mateix.

Textos extrets d'un tríptic de la Campanya Viure Sense Nuclears.

